

မြနောင်ညို

ရင်ခွင်ဦးသို့ပြန်ရသည်

(၁)

တောင်ပံစုံဖြန့်

ခြေကိုဆန့်၍

ငုံလင့်စိတ်စော

လေစုန်မျောလည်း

သာမောဆန်းကြည်

လွမ်းလောက်ဖွယ်ဖြင့်

ဘယ်မှာမတွေ့

မပျော်မွေ့လေ

မေ့ခဲ့ဌာနီ

မွေးရပ်ဆီသို့

မျှော်ရည်ထက်သန်

လေကိုဆန့်ခဲ့

ဒဏ်ရာသုတ်သင်

နားစက်ချင်ပြီ

ရင်ခွင်ဦးသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

မြနှောင်းညို

သိမ်းအုပ် ကလေးသည် ကုက္ကိမြစ်တွင် လွယ်အိတ်ကလေး
ပိုက်ပြီးထိုင်ကာ မှိုင်းတွေချလျက် ရှိလေသည်။

ဆီမဝသဖြင့် နီကြောင်ကောင် ဖြစ်နေသော ဆံပင်ကို ဆံရစ်ပိုင်းချကာ
သျှောင်ထုံးထား သည့် သိမ်းအုပ်ကို ဆရာကြီးက အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားနှင့်
အသားနားဆုံး ပြင်ဆင်လာစေ သည်။ တက်ထရွန်ရှပ် လက်တိုအဖြူနှင့် အဖြူခံမှာ
အနီရောင် ကွက်စိပ် ပုဆိုးနှင့်၊ ပြီးတော့ ရော်ဘာဖိနပ်လည်း စီးထားသေးသည်။
ဖိနပ် စီးနေမကျသဖြင့် ခြေထောက်မှာ ဗျစ်ဆွဲကြီး လေးလံ နေသည်။

'နှစ်ချက်တီးနေပြီ၊ ရထားကတော့ နောက်ကျဦးကော့မှာပဲ ထင်တယ်'

သာယာကုန်းကျေးရွာ မူလတန်း ကျောင်းအုပ်ကြီးဦးကောင်းလှိုင်သည်
အစုန် စာပို့ရထား ကို လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေသည်။ သူ့ပါးစောင်တွင်
မီးငြိမ်းနေသော ဆေးပြင်းလိပ်တို ခဲထား လျက်ရှိ၏ ။

သိမ်းအုပ်၏ ဖခင် ဦးထွန်းဆောင်ကတော့ မြေပေါ် သုတ်တုတ်ထိုင်ကာ
ရထားကို မျှော်လှသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ၊ ဦးကောင်းလှိုင် စိတ်တိုင်းကျစေလိုသော
စေတနာနှင့်သာ ရထား လာမည့် လမ်းသို့ ရည်မှန်း ငေးမောသည်။

သာယာကုန်း ဘူတာတွင် တစ်နေ့လျှင်
စာပို့ရထားနှစ်ကြိမ်သာဆိုက်သည်။ မနက် ခုနှစ်နာရီခွဲမှာ အဆန်၊ မွန်းလွဲ
နှစ်ချက်တီးမှာ အစုန်။ သည်အချိန်မှာသာ သည်နားတစ်ပိုင်မှ ခရီး သွားများအားဖြင့်
စည်စည်ကားကားရှိသည်။ ကျန်အချိန်တွေမှာတော့ လူသူ ကင်းရှင်း
တိတ်ဆိတ်သည်။ နွားကျောင်းရင်း ရောက်လာတတ်သော နွားကျောင်းသားတွေ
အချင်းချင်း ကျောက်ဒိုးရိုက် ခွေလိုမ့်နေလျှင်သာ ရယ်မောဆူညံသံတွေနှင့်
စိုစိုပြည်ပြည်ရှိတတ်၏ ။

ဘူတာဟု ခေါ်ရသည်မှာ ရထားဆိုက်သောကြောင့်သာဖြစ်ပြီး ရွာအမည်
ဆိုင်းဘုတ် ကလေးမှအပ အခြားဘူတာတွေမှာလို ရှိသင့်သော အဆောက်အအုံ

တန်ဆာပလာ ဘာတစ်မှမရှိ။

သိမ်းအုပ်ကလေးကား ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်ကျပ်ဆို့နှင့်နှံ့ကြီး
ဖြစ်နေသည်။ ရထား ခေါင်း တွဲကြီး စက်ပျက်ပြီး ခရီးလမ်းမှာ
ရပ်တန့်နေပါစေဟုသာ ဆုတောင်းသည်။

သာယာကုန်းမှ သူမခွာချင်။ သည်ရွာမှာ သူမွေးသည်။ သည်ရွာမှာပဲ
သူကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

သူတို့ရွာသည် ရန်ကုန်နှင့် မလှမ်းမဝေးလှ။ သို့သော် ယခုအသက်
ဆယ့်သုံးနှစ်မှာမှ သူ သုံးခါသာ ရောက်ဖူးသည်။ အမေကြီး မဆုံးခင်က တစ်ခေါက်၊
သူ ရှင်လူထွက်တော့ တစ်ခေါက်။ မနှစ်ကတော့ ဦးကောင်းလှိုင်က သူ့တပည့်တွေကို
အမြင် ကျယ်အောင် ဗဟုသုတ တိုးပွားအောင် ပြည်ထောင်စုပွဲသို့ ဦးဆောင်
ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဆရာကြီး အဓိက ရည်ရွယ် အားထားသူမှာ သိမ်း အုပ်
ဖြစ်ကြောင်းကို တစ်ရွာလုံး သိနားလည်ကာ ကျေနပ်မှုလည်း ရှိကြပေသည်။

မြို့သစ်သို့မူ အမေကြီးရှိစဉ်က မကြာခဏ ရောက်ရသည်။ အိမ်ဆိုင်မှာ
ရောင်းဖို့ ကုန် ခြောက်တွေကို မြို့သစ်ဈေးမှာ သွားဝယ်မြဲဖြစ်သည်။ အမေကြီး
ဆုံးသွားပြီးသည့်နောက် ဤ ငါးနှစ် အတွင်းမှာတော့ ဒွေးလေးတို့ ခေါ်သဖြင့်သာ
တန်ဆောင်တိုင်ပွဲ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရပေသည်။

သိမ်းအုပ်ကား ရန်ကုန် မရောက်ရလျှင် ဝမ်းမနည်း၊ မြို့သစ်မှာ
နေရမှာကိုလည်း လိုလို လားလားမရှိ။

သာယာကုန်းမှာသာ သူ ပျော်သည်။

လယ်ထဲမှာ ဒါမှမဟုတ် ထန်းတောထဲမှာ အဖေရှိနေလိမ့်မည်ဆိုသော
အသိက သူ့ကို လုံခြုံနွေးထွေးစေသည်။ အများအားဖြင့် အဖေမျက်နှာကို မိုးလင်းမှ
မိုးချုပ် မမြင်လိုက်ရသော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ညနေ သူချက်ထားသော စလယ်ဝင်
ထမင်းအိုးသည် သူအိပ်ပျော်နေခိုက်ပြန်ရောက်လာသော အဖေ ခူးခပ်

စားထားသဖြင့် မနက်စောစော သူနီးလာလျှင် ပြောင်တလင်းခါနေလေ့ရှိသည်။
ထိုအိုးကို ဆေးကြောကာ ထမင်းအိုး ကောက်တည်ပြီးလျှင် သူ လယ်ကွင်းထဲ
ဆင်းပြီး ငါးဖမ်း၊ တို့စရာရှာသည်။ သူ ပြန်လာလျှင် အဖေမရှိတော့။ သူ့ဘာသာ
ထမင်းချိုင့် ထည့်ပြီး ကွင်းထဲ ဆင်းသွားနှင့်ပြီ။ သူလည်း လွယ်အိတ်ကို
ပခုံးသိုင်းလွယ်ကာ ကျောင်းသွားတော့သည်။ ဒါဟာ နေ့စဉ် သူတို့ သားအဖ၏
အိမ်အဝင်အထွက် ပုံစံပင်ဖြစ်သည်။

မူလတန်းပညာကို သူ ပထမအဆင့်မှ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်သောအခါ
ဆရာကြီးနှင့်တကွ ကျောင်းမှ ဆရာဆရာမအားလုံး ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ချီးကျူးခဲ့ရာ
သူလည်း အလွန်ပင် ပျော်ခဲ့ သည်။

မိဘဆရာ အသင်းမှ ချီးမြှင့်သော ဗလာစာအုပ်များ၊
ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးနှင့် တက်ထရွန် အဖြူစတို့ကို လက်ခံရရှိသဖြင့်လည်း ရပ်ရွာကို သူ
အင်မတန် ကျေးဇူးတင်သည်။

သူသည် အစကတော့ ဦးကောင်းလှိုင်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်သည်။
ဆရာကြီးက ရှင်းပြ သွန် သင်တော့မှ ရပ်ရွာက ဆုချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ
နားလည် ခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီးနှင့်တကွ ရပ်ရွာမိဘများက သူ့ဖခင်ကို သူ့အား
မြို့သစ်ကျောင်းသို့ ပို့ဖို့ ဝိုင်းဝန်း တရားချသောအခါမှာတော့ သူ အလွန်တရာ
ပူဆွေးကြေကွဲရသည်။

သူ့ကို မလိုမုန်းထား၍ မြေခြား ရပ်ထံ စေလွှတ်တာ မဟုတ်ကြောင်း
သူနားလည်သည်။ သို့သော် သူသည် ကလေးအရွယ်သာ ရှိသေးသည်ဟု မှတ်ကာ
ဖခင်နှင့် အတူတကွ နေချင်သေး သည်။

သိမ်းအုပ်သည် သူ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ ကြေကွဲစွာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

အယူခံဝင်ဆဲဖြစ်သော သူ့မျက်လုံးများကို ဦးကောင်းလှိုင် မမြင်တွေ့ပေ။

'ဘယ်လိုလဲဟ၊ နှစ်ချက် ခွဲတော့မယ်၊ နင့်မေဂလိန်း ရထားနှယ်ကွာ'

ဦးကောင်းလှိုင်သည် သူ့လက်မှ ရွှေရေးပျက်ပြယ်နေသော ဒိုင်ခွက်
ဝါကြင်ကြင်နှင့် ရိုးမားနာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်း ပူပန်စွာ ရေရွတ်နေပြန်သည်။

သည်ရထားရှေ့မှ လာမည့် လက်ပံတန်း ရထားသာ ပျက်နေပါလျှင်
မိုးချုပ်ချင် ချုပ်သွားနိုင် သည်။ ဆရာကြီးတို့က မြို့သစ် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ
အိပ်မှာမို့ ရထားနောက်ကျလည်း မထူးလှ။ သူ့အစီအစဉ်အရ မနက်ဖြန်မှသာ
သိမ်းအုပ် ကျောင်းအပ်မှာ ဖြစ်ရကား သွားရေးလာရေး မှာ ပိုပြီး ပင်ပန်းတာသာ
ရှိမည်။

'တစ်စင်းတော့ လာနေပြီဆရာကြီး၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပဲ'

ဦးထွန်းဆောင်က စိတ်အား တက်ကြွစွာ ပြောသည်။ သူ့သား၏
ဆရာသည် သူ့ဆရာလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်နှင့်အညီ ဆရာကြီး၏ လိုအင်ပြည့်ဝပြီမို့ သူ
ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်နေ သည်။

သူကား အသားအရေမှာ ညိုမည်းလျက် ကျောက်ပေါက်မာ
သက်သက်လည်းရှိသည်။ နှာယောင် ပိပိ၊ နှုတ်ခမ်း ထူထူ၊ သူ့မျက်လုံးများမှာ
အရောင်အဆင်း မှေးမှန်ကာ မျက်စောင်း ကုတ် သည်။ လူပုံက ဂင်တိုတို
ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ လေးကန်ကန် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် စိုးစဉ်းမျှ အကင်း ပါးဟန်
မရှိ။

ဦးကောင်းလှိုင် တစ်ယောက် သာယာကုန်း ကျောင်းကို လာရောက်
ဖွင့်လှစ်စက လက်ဦး တပည့်တွေထဲမှာ ကိုရင်ထွန်းဆောင်လည်း
တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ဆရာကို ရိုသေ လေးစားမှု အပိုးအကျိုးမှုကြောင့်
ဆရာ့ လက်ကသုံး တောင်ဝှေးဖြစ်ခဲ့သလို ကျောင်းဆောက်မည့် မြေကို
လှူဒါန်းသော အလှူရှင် ဒေါ်ချွေမိ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားမို့လည်း မျက်နှာပန်း
လှခဲ့ သည်။ သို့တစေ ပညာရေး ရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင်မူ ဝီရိယ နည်းသူ ဉာဏ်

ထိုင်းသူသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဒုတိယတန်း ဇွတ် အအောင် ပေးသည့်တိုင် အသက် ဆယ့်လေးနှစ်သားမှာ ကျောင်းဆက်မနေဘဲ လယ်ယာထဲ ဆင်းကာ သူရင်းငှားလုပ်တော့၏။

ကိုရင်ထွန်းဆောင်ချစ်စရာကောင်းသည်မှာ သူ့ဆရာကြီးကို သူ ယခုအရွယ်တိုင် သြဇာခံ ဆဲ တပည့်ကောင်းအဖြစ် တည်မြဲနေသေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'မင်းလွယ်အိတ် အဖေပေး'

သူက သိမ်းအုပ်ထံ သွားကာ ဆွေးမြည့်စွာ ထိုင်နေသော သားဖြစ်သူကို နှစ်သိမ့်လိုသော ကြောင့် သိမ်းအုပ်၏ လွယ်အိတ်ကို လွယ်ပေးမည် ပြုသည်။

သိမ်းအုပ်သည် ခေါင်းခါယမ်းကာ လွယ်အိတ်ကို ပွေ့မြဲပွေ့ဖက်လျက်ပင် ထိုင်ရာမှ ထ၏။ သူသည် နှိမ့်ချရိုကျိုးသော တပည့်သာက ဖခင်ကို ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းသော သားလည်းဖြစ်သည်။ သူ ကား မိခင် မမွေးရင်နှင့် လုံးဝ တူညီစွာ အသားလတ်လတ်၊ မျက်လုံး မျက်ဖန်လှပကာ နှာတံစင်း စင်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် ဥပမိရုပ်အဆင်း သင့်တင့် ကောင်းမွန်သည် ဟူ၍ လည်း သူတို့ကျေးတောရွာ မှာတော့ အထူးတလည် အမွှမ်းတင် ခံရသူပေတည်း။

နီးကပ်လာသော ရထားခေါင်းတွဲကြီးသည် သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ခြိမ်းခြောက်နေသည် ဟု သိမ်းအုပ် ထင်မှတ်ထိတ်လန့်သည်။

ရထားကြီးမှာ ခရီးသွားများ ကုန်ပစ္စည်းများဖြင့် ကျပ်ပိတ်၍ နေလေသည်။

'လာ သိမ်းအုပ်၊ မင်း အလျင်ထက် ခြေနင်းကို မြဲအောင် နင်းကွ'

ဦးကောင်းလှိုင်ကား တပည့်ကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် မြတ်နိုး ချစ်ခင်ကာ ရင်နှစ်သည်းချာ ပမာနှယ် ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်ဘဲ မျှော်လင့်

ရည်မှန်းချက်တွေက တသီတတန်းကြီး ထားရှိပေသည်။

သူ၏ မူလတန်း ကျောင်းမှ မြို့ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ
အလယ်တန်းပညာ ရသူရ၊ အထက်တန်းရောက်သူ ရောက်နှင့် သူလုပ်သက် အနှစ်
နှစ်ဆယ်အတွင်း တပည့်တွေသည် စာရေး စာချီလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ၊
စစ်မှုထမ်းသူလည်း ထမ်းခဲ့ကြပြီး မနှစ်က သူနာပြုတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်
လိုက်သေးရဲ့၊ သာယာကုန်းကျေးရွာ၏ ပါတီ၊ ကောင်စီ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှလည်း
သူတပည့်တွေ ဆိုတာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

သူ စိတ်မကောင်းခဲ့တာ တစ်ခုက သူ ပျိုးထောင်လာသော သာယာကုန်း
မူလတန်းကျောင်း ကို သူလို စိတ်ရောက်ကိုယ်ပါ မြှုပ်နှံပြုစုမည့်
ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်တလေမှ ထွက်ပေါ်မလာ သေး။ နောက်ဆုံးတော့
သူ့လက်ထဲမှာ စိတ်ကြိုက် ပုံပေါ်လာသော သိမ်းအုပ်ကို သူ ရည်ရွယ် နား သွင်းသည်
သူ့နေရာ ဆက်ခံမည့် သာယာကုန်း လူချွန် လူမွန် အဖြစ် သူ လုံးဝ
အားထားပေတော့ ၏ ။

ရထားကြီး ဥဩဆွဲကာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီ။

ထိုင်စရာ နေရာမရှိကြဘဲ တံခါးပေါက် အနီးမှာသာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး
လိုက်ပါကြရသည်။

သိမ်းအုပ်သည်း စိမ်းစိမ်းညိုညို မြင်နေရသော သာယာကုန်း ရွာဘက်သို့
မကြည့်ဝံ့ မမြင် ရက်တော့သဖြင့် ရထားလမ်း အခြားတစ်ဖက်ဆီသို့
မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။

တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ရှုလေဝေးသည့် လယ်ကွင်းလယ်ကွက်တွေက သူ့ကို
ဆွေးဆွေးမြည့် မြည့် နှုတ်ဆက်နေလေဟန်။

သိမ်းအုပ်သည် ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်တွေကို ဆရာကြီးနှင့်
အဖေမရိပ်မိအောင် အမှိုက် စ ဝင်သလိုလို လေတိုးသလိုလို လက်ညှိုးနှင့်

ပွတ်သုတ်သင် ပစ်နေရလေ၏။ ချမ်းမြေ့သီတဂူ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
ဦးပညာဘာသသည် ကမ်းတမြို့မြို့နှင့် ယပ်တောင်ကို ခတ်နေရင်း သိမ်းအုပ်ကို
စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။

'သျှောင်ထုံး ဖြုတ်လိုက်တော့လဲ ဒကာကြီးရဲ့ တပည့်က
မြို့သားပါပဲလား'

ဆရာတော် မှတ်ချက်ကြောင့် ကိုရင်ထွန်းဆောင်ထက်ပင် ပိုသိသာစွာ
ဦးကောင်းလှိုင် ပီတိ တွေ ဖုံးပြီး ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

'ဆယ့်သုံးနှစ်သားလဲ ဖြစ်ပြန် ရှင်လဲ ပြုပြီးပြီဆိုတော့
သည်ကောင်ကြီးကောင်ဝင်လာ သင့် နေပြီ ဘုရား၊ ခုတော့ သေးညှက်ညှက်ကလေး
ဖြစ်နေတယ်'

ဆရာတော်က ဦးကောင်းလှိုင် ဆန္ဒစောသည်ကို အသာအယာ ခေါင်းခါ
ငြင်းဆန်သည်။

'အတန်းက ငယ်သေးတော့ လူကောင် သေးနေတာက
ပိုမကောင်းဘူးလား ဆရာကြီးရဲ့၊ ဦးဇင်း ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ဗျာ အတန်းကအရ၊
လူကောင်က ဆရာတော်တွေကို မီလာနဲ့ ရှက် ပြီး ကိုရင်ဝတ်ကနေ
ပြန်မထွက်တော့ဘူးဗျ၊ ကျောင်းမတက်ရအောင် သင်္ကန်းဆီးရင်း ခုတော့လဲ
သည်ဘဝမှာ ပျော်သွားတော့တာပဲ'

သာယာကုန်းရွာသား ဦးပညာဘာသသည် လည်း ဦးကောင်းလှိုင်၏
တပည့်ဦးတွေထဲမှာ ပြေးမလွတ်ခဲ့။

ဦးကောင်းလှိုင်သည် ဆရာတော် ငယ်ငယ်ဘဝက
အလွန်ကျောင်းပြေးသောကြောင့် ချော့ ကာတစ်ချည် ခြောက်ကာတစ်လှည့်နှင့်
တစ်ခါတစ်ရံ လယ်စောင့်တဲဆီအထိ မျှော့အတွယ်ခံပြီး လိုက်ခေါ်ကာ ကြိမ်လုံးစာ
ကျွေးခဲ့ရဖူးသည်။ တပည့်ကျော် တစ်ဖြစ်လဲလာသော ဦးပညာဘာသ ကို ကိုရင် ဝတ်

ဘဝကတည်းက ယနေ့ထက်တိုင် အကြိမ်ကြိမ် ဦးနှိမ်ချနေရသော သူ့အဖြစ်ကို ဆရာကြီး တွေးကာ ပြုံးရယ်ချင်နေလေ၏။

သာယာကုန်းရွာသို့ ပညာမျိုးစေ့ သယ်ဆောင်လာကာ ဤရွာ၏ မျက်စိနားပွင့်လင်းရေး အတွက် အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းခဲ့သော ဦးကောင်းလှိုင်၏ စိတ်စေတနာ ကို ဦးပညာဘာသ ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ ဆရာဟောင်း တစ်ခွန်း ပြောရုံမျှနှင့် သူငယ်ချင်း ထွန်းဆောင်ပင် ဝင်ပါဖို့ မလိုအပ်အောင်ပင် သိမ်းအုပ်ကို ကျောင်းတွင် လက်ခံထားရန် စိတ်အား ထက်သန်ဖော် ရလေ၏။

'သူ့အမေ မွေးရင်ဆုံးသွားတာကြောင့် သိမ်းအုပ် ပညာရေးတာထွက် နှေးသွားရတာ ဘုရား၊ ဒေါ်ချွေမိက မိသဆိုးကလေးဆိုပြီး နို့ပိန်တိုက်၊ သွားလေရာ ခေါ်တာမဟုတ်လား ဘုရား၊ ကျောင်းဖွင့်ချိန်ဆို မြေးပိုက်ပြီး သူပါ ရှောင်နေတော့တာကော'

ဆရာဒကာတွေ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ကြသည်။

သိမ်းအုပ်ကား ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ကာ သပေါ့ဖျာကို လက်သည်းနှင့် အသာကုန်ခြစ်နေ ၏။

'ဒေါ်ချွေမိသာ ရှိနေသေးရင် သိမ်းအုပ်တို့ အသုံးလုံးတောင်ကြေမှာမဟုတ်ဘူး'

ဦးကောင်းလှိုင်၏ စကား ကိုရင်ထွန်းဆောင်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။

သိမ်းအုပ်၏ မျက်နှာတွင် ခံစားချက် တစ်စုံတစ်ရာ မဖော်ပြရကား သူ့ရင်ထဲတွင် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားကြေကွဲနေကြောင်းကို မည်သူမှ သတိမမူမိကြပေ။ သည် အသက်အရွယ် ကလေးမှာပင်လျှင် သူသည် ဟိတ်ဟန် ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်စ ပြုနေပေပြီ။ အမှန်တော့ သူသည်

သာယာကုန်းရွာသားဆိုသော ဤ ဆရာတော်ကျောင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရမှာကို တုန်လှုပ်ကြေကွဲနေလေသည်။

လူမှန်းမသိခင် မိခင်ဆုံးပါးသွားသည့်တိုင် ဘွားအေ၏ ရင်ခွင်တွင် သူ့ဘဝ ပြည့်စုံ ချမ်းမြေ့ ခဲ့သည်။ ဘွားအေ ဆုံးသွားပြန်တော့လည်း သူ့အနီးမှာ အဖေ ရှိနေသေးသည်။ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း မမြင်ရလည်း ရောက်ချင်သည့်အခါမှသာ ရောက်လာရော၊ အဖေ ပြန်လာမှာပဲဆိုတာ သူသိနေခဲ့သည်။

ညက သည်ကျောင်းမှာ အိပ်ရတာ သိမ်းအုပ် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ပေ။ သူ့ နံဘေးတွင် ပြတင်းပေါက်ရှိသည်။ ဖွင့်ထားသော တရုတ်ကပ်မှ ခရေ ရနံ့ တသင်းသင်း ရနေခဲ့သည်။ ညနေ ရောက်လာကြပြီးနောက် ဆရာတော်နှင့် ဆရာကြီးတို့ စကားပြောနေကြစဉ် သူ ဝရန်တာမှ ထုတ် ကြည့်ရာ သိမ်အနီးတွင် ခရေပင်ကြီးကို လှမ်းမြင်ထားသည်။ ခွေးကြောက်သောကြောင့် ခြံထဲသို့ မူကား သူ မဆင်းဖြစ်ခဲ့ပေ။

ယခုအခါ ဆရာတော် ရှေ့မှောက်တွင် ထိုင်နေခိုက်မှာလည်း ခရေနံ့ တသင်းသင်း မွှေး ပျံ့နေပြန်သည်။

ခရေပင်ဆီမှ လေမသင့်ပါဘူး တွေးတောကာ ဆရာတော် နောက်ပါးမှ ပလ္လင်တော်ပေါ်ရှိ ဆင်းတုတော်ဆီ သူ့မျက်စိ ရောက်သွားသည်။ ဆင်းတုတော် ရှေ့တွင် ပန်းကန်ပြားကလေး သုံး ပြားနှင့် ခရေပွင့်တွေ ဆက်ကပ်ထားသည်ကို သူမြင်ရလေသည်။

'နေ မွန်းတည့်နေပြီ၊ ဒကာကြီးတို့တော့ ကျပ်ကျပ်ပူဦးတော့မယ်'

ဆရာတော်က ပြန်ကြဖို့ နှိုးဆော်သည်။

ဦးထွန်းဆောင်က သားကို မျက်လွှာပင့်ကာ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

'မင်း ဆရာကြီး မကြာခဏ ရောက်မှာပါ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို

ပြန်လာကွ'

ဒါဟာ အဖေ နှုတ်ဆက်စကား။

သိမ်းအုပ် ဝမ်းနည်း ဖိုလှိုက်လာသည်။

'တပည့်တော်က လခထုတ်ရင်၊ အစည်းအဝေး တက်ရင်း အမြဲလို
ရောက်နေတာ၊ အိမ်ပြန် ရင်လဲ မြို့သစ်ကို ဖြတ်သွားရတယ် ဘုရား၊ အရင်တော့
ကျောင်းကို လမ်းကြိုနေလဲ မဝင်အားခဲ့ ဘူး၊ ခုတော့ သိမ်းအုပ်ရှိနေမှ
ရောက်ရမှာပေါ့'

အနက်က သိမ်းအုပ်ကို မြို့သစ် အထက်တန်းကျောင်းတွင် သူ
ကျောင်းအပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ကျောင်း မအပ်သေးမီ သျှောင်ထုံးကို ဖြုတ်ကာ ဘိုကေ
ညှပ်ပေးလိုက်သေးသည်။ ယခု ရွာပြန် ချိန် သင့်နေလေပြီ။ ဦးကောင်းလှိုင်ကား
တပည့်ကို အမှာပါးစရာ ကျန်နေသေးသည်။

'မနက် တုံးခေါက်တာနဲ့ အိပ်ရာ ထနော်၊ ဆရာတော် ဝေယျာဝစ္စကို မင်း
ဖြည့်၊ တခြား ကျောင်းသားတွေက ရောက်လာလိုက်၊ ပြန်သွားလိုက်နဲ့ မြဲတာ
မဟုတ်ဘူး၊ မင်ကသာ ဆယ်တန်း မအောင်မချင်း ဆရာတော့် အရိပ်ကို ခိုရမှာကွယဲ့'

မြို့သစ်နှင့် သာယာကုန်း ဘယ်လောက်မှမဝေးတာ သိလည်း
သိလျက်နှင့် သိမ်းအုပ် ငိုချင်လာပြန်သည်။ သို့သော် အမေကြီး ဆုံးစဉ်ကလို
လှေကားထစ်မှာ ထိုင်ပြီး အော် ငိုရမည့် အရွယ်မဟုတ်သလို အဖေနှင့်လည်း
မကြာမကြာ ပြန်တွေ့နေရမှာ မဟုတ်လား။

သိမ်းအုပ်သည် နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို နာနာတင်းတင်း
ကိုက်လိုက်သည်။ နာကျင်ခြင်း သည် အားငယ်တမ်းတခြင်းတွေကို
လွင့်ပြယ်သွားစေတော့၏ ။

'မင်းဟာ လောကဓာတ် ကျောင်းသားလဲဟုတ်၊ ဘုန်းကြီး

ကျောင်းသားလဲ ဟုတ်တယ် ဆိုတာ အမြဲ သတိချပ်နော် သိမ်းအုပ် 'ဆရာတော်
စိတ်မရှည်တော့။

'ဦးဇင်းလဲ လက်သံပြောင်ပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက
ကိုရင်ထွန်းဆောင်နဲ့ နှစ်ယောက် လက်စမ်းခဲ့ကြတာ၊ ကြိမ်လုံးတွေလဲ
ဆိုက်စုံရှိပါတယ်ဗျ'

သိမ်းအုပ်မှာ ဦးကောင်းလှိုင်၏ ကြိမ်လုံး အရသာကို တစ်ခါတစ်ရံမှ
မြည်းစမ်း၊ ဖူးတာ တောင် အတော်အရိုးအကြော စိမ့်အေးသည်။ ဆရာတော်၏
မျက်နှာထားက တင်းပြီး လေသံက မာလေတော့ သိမ်းအုပ် ထိတ်လန့်ရပုံမှာ
စာဖွဲ့ပြစရာမရှိ။

'ကဲ ဆရာကြီးတို့ ပြန်ကြပေတော့၊ မြင်းလှည်းဂိတ်ကျတော့လဲ
လူပြည့်အောင် စောင့်ကြရ ဦးမယ် မဟုတ်လား။'

ဆရာတော်နှင့်တော့မှပင် သူတို့ ဝတ်ဖြည့်ကာ နေရာမှ
ထကြတော့သည်။

ဦးကောင်းလှိုင်သည် အတော်ကြီး ပပိုင်နေပြီ ဖြစ်တော့လည်း
တပည့်ကြီး ထွန်းဆောင်ထက် ပိုပြီး ဖျတ်လတ်သည်။ သာယာကုန်းရွာသို့ တာဝန်နှင့်
ရောက်လာစ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်စွန်းစ ကျောင်းဆရာကလေးသည် ယခုအခါ
အသက်လေးဆယ်ကျော် စွန်းခဲ့ပေပြီ။ လူပုံဖြူဖြူလုံးလုံးနှင့်
မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းသည် ရယ်လိုက်လျှင် လုံးဝပိတ်သွားတော့
သလောက်ရှိတတ်လေသော ဆရာကြီးကား ဟိုတုန်းကလို မသေးသွယ်တော့
မနုပျိုတော့တာက လွဲပြီး ဟိုတုန်းက သူထွန်းညှိခဲ့သော ပညာမီးရှူးကို ယခုလည်း
ယမ်းအားဆက်လက် ပုံပိုးဆဲ။

ဦးထွန်းဆောင်သည် ဆံပင် မရှိသလောက် ပြောင်သောကြောင့်
ခေါင်းတုံး တုံးထားသော သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ထန်းလက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ

ကျောင်းလှေကားမှ ဆင်းသွားတော့သည်။

ဦးကောင်းလှိုင်ကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ သာ သိမ်းအုပ်ကို ခွဲထားရမှာဖြစ်ကာ ဦးထွန်းဆောင်၏ ဆန္ဒအတိုင်းသာဆိုလျှင် အတန်းပညာ မတတ်လည်း လယ်နှင့်နွားရှိနေမှ ထမင်းမငတ်ပါဘူးဟု စာပေ သင်ကြားရေးကို အလေးအနက် ထားတာမဟုတ်။

'သုံးလေးရက်နေရင် ငါ တစ်ခေါက် လာဦးမှာနော် သိမ်းအုပ်၊
လိမ္မာရစ်ကွယ့်'

ကျောင်းလှေကားမှ အဆင်းမှာပင် နောက်ဆံ တင်ငင်နှင့် မှာကြားမဆုံးသေးသော ဦးကောင်းလှိုင်ကြောင့် မျက်နှာထား တင်းလှသော ဆရာတော်ပင် ပြုံးစေ ဖြစ်သွားသည်။

ဦးထွန်းဆောင်ကဖြင့် ကျောင်းဝင်းပသို့ပင် ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူက သူ့ဆရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရပ်တန့် စောင့်ဆိုင်းနေ၏ ။

သူတို့လည်း အပြန် ဘုန်းကြီး၏ ဒါယကာ ဒါယိကာမ လေးငါးယောက်လည်း တစ်အုပ် တစ်ဖွဲ့ကြီး ရောက်လာကြပြန်လေ၏ ။

'ရေနွေးကြမ်း သွားထည့်စမ်း သိမ်းအုပ်၊ ဓာတ်ဘူးကြီးထဲက ရေနွေးကို ထည့်ပြီးရင် ကြောင်အိမ် အပေါ်ဆုံးထပ်က သံပုံးကြီးထဲက ပဲကြီးလှော် ရှိတယ်၊ ပန်းကန်ပြားကလေးနဲ့ ထည့် လာ'

သည်ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်သာရှိသည်။ သိမ်းအုပ်ပါနှင့်မှ သုံးယောက်။ ထိုနှစ်ယောက်ကို ဦးဇင်းပညောဘာသက သရဏဂုံ ကျက်ခိုင်းထားသဖြင့် ကျောင်းအောက်ထပ် တွင် ခြေချုပ် မိနေကြသည်။

သိမ်းအုပ်သည် ကြောင်အိမ် အနီးတွင် လှမ်းမြင်ရသော စားပွဲကြီးပေါ်ရှိ လင်ပန်းကြီးထဲမှ ကြွေရည် ပွန်းပဲ့နေပြီဖြစ်သော ရေနွေးကရားထဲသို့ အထဲရှိ တရုတ်

ဓာတ်ဘူးကြီးထဲမှ ရေနွေးများ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

'လက်ဖက်ခြောက် ထပ် ထည့်ဦးလဟဲ့၊ လက်သုံးချောင်း တစ်နှိုက်စာ ထည့်၊ အဲဒီ လက်တိုဂျင်ဘူးထဲမှာလေကွယ်'

ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်တွေကို ဝရန်တာရှိ စဉ်အိုးတွေထဲမှ ရေနင့် ဆေးကြောရသည်။ ပဲကြီးလှော်ဘူးထုတ်ကာ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်သည်။

လင်ပန်း မပြီး သယ်လာကာ ဆရာတော် လက်ညှိုးညွှန်သည့် အတိုင်း ဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်၏ ။

'ကျောင်းသား အသစ်လားဘုရား'

'အိမ်း၊ ကျုပ်တို့ရွာသားဗျ၊ လေးတန်းအောင်လာလို့ မြို့သစ်ကျောင်းမှာ ဆက်ထားတယ်၊ သည်မနက်ပဲ ကျောင်းအပ်ပြီးပြီ'

'သည်ကျောင်းမှာ နေမှာလား ဘုရား'

'ဒါပေါ့ဗျ၊ သာယာကုန်း ရွာသားဟာ နေစရာ သည်ကျောင်းပဲရှိတာပ'

ဧည့်သည်များသည် ကျောင်းဝင်းထဲမှ ဘုရားငုတ်တို့ကို ပြုပြင် ထီးတင်ရေးအတွက် အလှူခံ ထွက်ကြရာမှ ကျောင်းတွင် လာရောက်ကာ ငွေစာရင်း ရှင်းလင်းကြခြင်း ဖြစ်လေ၏ ။

'ဒကာကြီးတို့ဘာသာ လုပ်ကြပေတော့၊ ကျုပ် ပုတီးစိပ်လိုက်ဦးမယ်'

ဆရာတော်က ဧကသီကို အသာပြုပြင်ရုံကာ သူ့အိပ်ခန်းဆောင်သို့ ကြွသည်။

'ခြံထဲ ဆင်းကြည့်ချင်ကြည့်လေ သိမ်းအုပ်၊ ခွေးတွေက ဟောင်သာ ဟောင်တာ မကိုက်ပါဘူး၊ အဲဟိုစားပွဲပေါ်က ဒန်ချိုင့်ထဲမှာ ထန်းလျက်ခဲရှိတယ်၊ လေးငါးလုံးယူသွားပြီး မိတ်ဖွဲ့ ချည်၊ ခွေးနီကြီးက နည်းနည်းဆိုးတယ်၊ နီတိုးခေါ်ပြီး ထန်းလျက်ကျွေးကွယ်'

ကျောင်းဝန်းသည် အတော်ကြီး ကျယ်ဝန်းကာ ဝါးရံပင်တွေ၊ သရက်
ပိန္နဲတွေနှင့် အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်း အေးအေးချမ်းချမ်းရှိသည်။

ခွေးတွေကို တစ်ကောင်မှ အစအန မမြင်ရ၊ အစာဝသဖြင့်
တော်ရာချောင်မှာ သွားအိပ်နေကြပြီ ထင်သည်။

သိမ်းအုပ်သည် ညောင်ပင်တွေ ထိုးထွက်ပေါက်ရောက်ကာ
ပျက်စီးနေသော ပြိုကျလုဆဲ ဘုရားငုတ်တိုဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

သိမ်မှာမူ အုတ်နှင့် တည်ဆောက်ထားကာ မခမ်းနားသော်လည်း ခိုင်ခံ့
သပ်ရပ်သည်။

သိမ်ရှေ့ရှိ ခရေပင်ကြီးကား အရိပ် ကောင်းလှပေသည်။

သူသည် ခရေပင်ဆီသို့ ဖြည်းဆေးစွာ လျှောက်သွား၏

သည်လို နေ့ခင်းမှာပင် အပင်အောက်မှာ ပန်းတွေ ပြန့်ကျဲနေသေးသည်။
ခရေဆိုတာ ရောင်နီသန်းချိန် နံနက်ခင်းကတည်းက အလှအယက် ကောက်ကြရတာ
၊ ကျောင်းဝင်းထဲက ပန်း တွေကို အပြင်လူတွေ ကောင်ယူခွင့် မရှိဘူးထင်ရဲ့။

သိမ်းအုပ်သည် အိမ်ကို လွမ်းတခြင်းများစွာဖြင့် လပ်ဟာနေသော
ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာ ပြေရာ ပြေကြောင်း အလုပ်ရှာကာ ပန်းတွေကို တစ်ပွင့်ချင်း
လိုက်ကောက်သည်။ ကောက်ပြီးသော ပန်း တွေကို သိမ် လှေကားရင်းမှာ
စုပုံထားကာ ပန်းပုံ တစ်စတစ်စ ကြီးလာသည်ကို ကျေနပ်ကာ နေ၏ ။

'သည်မှာ ကျောင်းသား ဟိတ် ကျောင်းသား'

စူးရှ ကြည်လင်သော အသံကလေး တစ်ခုသည် ကျောင်းဝင်း ဝမှာ
ထွက်ပေါ်လာ၏ ။

လက်ထဲက ပန်းတွေကို ပန်းပုံထဲထည့်ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

ဆံပင်တို ကုပ်ဝဲကလေးနှင့် အသက် ဆယ်နှစ်အရွယ်

မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ရှေ့ထိုး ကုလားဖိနပ် အနက်ကလေး ကိုင်ကာ ရပ်နေသည်။
ဒူးအထက်သာရောက်သော ပန်းရောင် ဂါဝန် ကလေးနှင့်မို့ မီးခြစ်ဆံလို ပိန်လိုသော
ခြေသလုံး ကလေးတွေ အဝင်းသား မြင်နေရသည်။

စုတ်ချွန်းပိန်လိုသော မျက်နှာကလေးတွင် မျက်လုံးကလေးတွေက
ဝိုင်းဝိုင်းပြူးပြူးကလေး နှင့် တောက်ပသည်။ ခပ်ခန့်ခန့်အပေါ်
နှုတ်ခမ်းပါးကလေးအထက် ဘယ်ဘက်ကျကျမှာ မွဲနက် ကလေး တစ်လုံးရှိတာက
စကားတတ်မည့်ပုံ စွာလန်မည့်ပုံပင်။

ကလေးမသည် သိမ်းအုပ်ပုံထားသော ခရေတွေကို
လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'တစ်မတ်ဖိုး ပေး'

လက်ထဲမှ ကျပ်တန် အသစ်ကလေးကို သိမ်းအုပ်မြင်သာအောင်
မြှောက်ပြသည်။ လက်မှ မောင်နှံခုနှစ်ဖော်လက်ကောက်တွေ ဝင်းခနဲလက်ခနဲ
အရောင်ဖိတ်ကာ အချင်းချင်း ထိခတ်ပြီး တချင်ချင် မြည်သွားလေ၏ ။

'ဒါ ကျောင်းဝင်းထဲက ပန်းတွေပဲ၊ သာသနာပိုင်ပစ္စည်းရောင်းလို့
ဘယ်ရမလဲ'

'ရပါတယ်၊ ခါတိုင်းကျောင်းသားတွေဆီက ငါဝယ်နေကျ'

သိမ်းအုပ်သည် သူသေး ညှက်နေတာက အပထား၍ သူထက်
သိသိသာသာ အသက် ငယ်ပုံရသော ကလေးမက ငါလုံးရိုက်ကာ
ခပ်မာမာပြောသည်ကိုတော့ အမြင်ကတ်သည်။

'ဒါဆိုလဲ ကျောင်းသားတွေဆီက တောင်းဝယ်'

သူက ကောင်မလေးကို ကျောခိုင်းက ပန်းဆက်ကောက်သည်။

ကောင်မလေး၏ မျက်နှာ စူစူအောင့်အောင့် ဖြစ်သွားသည်။

'နင်က ကျောင်းသားအသစ်လား'

သိမ်းအုပ် အရေးမစိုက်။

'မေး နေတာ မကြားဘူးလား၊ နင်ကော ဘုန်းကြီး

ကျောင်းသားမဟုတ်လား'

သိမ်းအုပ် ခပ်စောင်စောင် ကြည့်သည်။

ကောင်မလေးသည် အမြင်ကတ်သည်ထက် ကတ်အောင်

မေးကလေးပင့်ကာ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ အခြားတစ်ဖတ်သို့ လွှဲသည်။ သူမ၏

ကျောက်သုံးလုံး တွဲလွဲကျနေသော နားသန်သီးသည် ဟိုသည်ယမ်းခါ

လှုပ်ရှာသွားလေ၏ ။

'ငါ အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းသား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမဟုတ်ဘူး'

'ဟာ ဟ'

ကောင်မလေးက မလေးမခန့် လှောင်သရော်သည်။

'ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပေါ့၊

နင်မရောင်းချင်နေ ပိုက်ဆံ ရှိရင် ကြိုက်သလောက် ဝယ်နိုင်တယ်'

ခါးကလေးထောက်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က တစ်ကျပ်တ်ကလေး

လှုပ်ခါပြီး မထီတရီ လုပ်ပြကာ ကောင်မလေးကို သူ စိတ်တိုလာသည်။

သူက ပုံထားပြီးသော ပန်းတွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကျုံးယူကာ

ကောင်မလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏ ။

ကောင်မလေး အံ့အားသင့်ကာ မျက်နှာ အကြောအခြင်တွေ အတန်ငယ်

ပြေလျော့သည်။

သူမ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် သိမ်းအုပ် ရပ်လိုက်သောအခါ သိမ်းအုပ်၏

လက်ထဲမှ ပန်းတွေ ကို ကြည်ရင်း စွာလန်သော နှုတ်ခမ်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မလို လှုပ်ရှားသွား၏။

သည်အခိုက်အတန့်မှာပင် သိမ်းအုပ်သည် ကောင်မလေးကို ကွေ့ရှောင်ပြီး ဘုရားငုတ်တို ဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ကောင်မလေး ကြောင်အမ်းအမ်း လိုက်ကြည့်နေဆဲ သူက ဘုရားခြေတော်ရင်းမှာ ပန်းတွေ ကို စိမ်ပြေနပြေ ကြဲဖြန့်လိုက်လေ၏။

ကောင်မလေးသည် မျက်နှာလေးနီကာ နှာသီးဖျားတွေ ပွစိပွစိ ဖြစ်လာပြီး လက်သီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လေ၏။

'အလကား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားစုတ်၊ သိမယ်'

ကောင်မလေး ကြိုးဝါးရင်း ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်နှင့် ဝင်းဝသို့ ပြန်လှည့်သွားတော့ သည်။

ဘယ်နေရာမှ လှမ်းမြင်သည် မသိသော ခွေးတွေသည် ထိုသို့ ကောင်မလေး ခြေဆောင့် လက်ခါ ထွက်သွားတာကို မျက်စိနောက်ဟန်နှင့် သဲသဲမဲမဲ ထိုးဟောင်ရင်း ပြေးထွက်လာ ကြ၏။

ကောင်မလေးသည် ခွေးတွေကို မျက်လုံးကလေး ပြူးကျယ်နေအောင် ကြောက်ခန့်တကြား ကြည့်ရင်း နောက်တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းဆုတ်လာ၏။ ပြေးတော့ မပြေး။

ခွေးတွေ ဟောင်ရုံ ဟိန်းရုံသာ ရှိပြီး မကိုက်တတ်ကြောင်း သိတော့ သိမည်ဟု ထင်မှတ် ကာ သိမ်းအုပ် ပြုံးဖိုးဖိုးကြည့်နေလေသည်။

ရုတ်တရက် နီတိုးကြီးသည် ကောင်မလေး ရင်ဘက်ပေါ် ပတတ်ရပ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး မျက်နှာနား ကပ်ကာ ဟိန်းလိုက်သည်။

နီတိုး၏ အလေးချိန်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မျှော်လင့်

မထားသောကြောင်း လန့်ဖျပ်သွားသည်က တစ်ကြောင်း မိန်းကလေးသည်
စူးစူးရွားရွား အော်ဟစ်ရင်း ပက်လက်ကလေး လန့်ကျသွားတော့သည်။

သည်တော့မှ သိမ်းအုပ် စိတ်ပူသည်။ ကောင်မလေး လဲကျနေရာသို့
အလျင်အမြန် လျှောက်သွားရ၏ ။

နီတိုးသည် မိန်းကလေး၏ ဆံစ လက်မောင်းတို့ကို နမ်းရှိုက်အနံ့ခံကာ
မျက်နှာ ဖုံးကွယ် ထားသော လက်မောင်းကို လျှာနှင့်လျက်လေ၏ ။

မိန်းကလေးသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ငိုလိုက်တော့သည်။

သိမ်းအုပ် အံ့ဩသည်။

နီတိုးလည်း အံ့ဩသွားဟန် တူ၏ ။ သိမ်းအုပ်ကို တစ်လှည့်
ကောင်မလေးကိုတစ်လှည့် နားဝေတိမ်တောင် ကြည့်ပြီး အမြီးကုပ်ကာ
လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

'ခွေးက မကိုက်ပါဘူးဟ၊ နင် ဆော့နေတယ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာ မငိုနဲ့၊ ထ....'

မိန်းကလေးသည် ဖုန် အလိမ်းလိမ်း သဲ အလူးလူးနှင့်
ငုတ်တုတ်ထိုင်သည်။ သိမ်းအုပ်ကို နာကြည်းစွာ မော့ကြည့်လိုက်သော
စုတ်ချွန်းချွန်းမျက်နှာကလေးသည် ခုလိုတော့လည်း သနားစရာ ကောင်းနေပြန်၏ ။

သူပုံထားသည့် ကြွင်းကျန်နေသော ခရေပန်းတွေကို သူသွားပြီး
ကျုံးယူလာသည်။

'ရော့ နင်ယူသွား'

သိမ်းအုပ် လက်ဆန့်ပေးလိုက်သော ပန်းတွေကို မိန်းကလေးသည်
ခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့် နေသည်။

သူကလေး ယူလိမ့်မည် အမှတ်နှင့် ပန်းတွေကို ရှေ့သို့တိုးပေးသည်။

သို့သော် သူကလေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြမ်းကြုတ်စွာပင် သိမ်းအုပ်၏
လက်တွေကို သူမ၏ ပိန်လို့လို့ လက်ကလေးနှင့် တအား ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ခရေပန်း အားလုံးပင် မြေပြင်ပေါ် လွင့်စဉ် ပြန့်ကျဲသွားသည်။

ကောင်မလေးသည် ပန်းတွေပေါ် ခပ်ပြင်းပြင်း :

နင်းဖိလျှောက်နင်းခြေကာ ဝင်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားလေသည်။

ဝင်းဝမှ ခွေးတွေသည် ကောင်မလေးကို တစ်ချက် နှစ်ချက်
လှမ်းဟောင်ပြန်လေသည်။

'ဟဲ့ ခွေးတွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာတုံး'

ကျောင်းသား အငယ် တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

'နင် ဘာလို့ ငိုနေတာလဲဟင် မပွင့်'

ကောင်မလေးက သူ့အမေးကို အဖြေ မပေးပေ။

'ငါ မနက်ကမှ အမေ့ဆီက ပြန်လာတာ၊ နက်ဖြန် ငါ့ဖို့ ပန်း
ကောက်ထားဦး ဇော်ဝမ်း၊ ရော့ တစ်ကျပ် ကြိုယူထားလိုက်'ဟု ပြောချင်သော
စကားကိုသာ ပြောကြား။

ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်သားလောက်သာ ရှိသေးသော သျှောင်ပေစူးနှင့်
ကျောင်းသားသည် ရွတ်ခနဲ နှပ်ရှုံ့ကာ လက်ခုံနှင့်သုတ်ပြီး ကျပ်တန်ကို
လှမ်းယူသည်။

'နင်နဲ့ ကွာစီ တစ်နေ့စီ ကောက်ကြပေါ့၊ ပိုက်ဆံ ဝေယူကြားလား၊
ခါတိုင်းလိုပဲ ကျောင်းရှေ့ ထိုင်ခုံနောက်က မြောင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ထုပ်ထားပေး'

မိန်းကလေးက သိမ်းအုပ်ကို မျက်လုံးဝင့်ကာ တွေ့လားဟူသော
အကြည့်နှင့် ခပ်တည် တည် ကြည့်ပြီးနောက် ကျောင်းဝင်းမှ ထွက်ကာ လမ်းကို
ဖြတ်ကူးသွားတော့၏ ။

'ဘယ်က ကောင်မလေးလဲကွ ဇော်ဝမ်းရ၊ အတော်ရင့်တာပဲ'

တစ်မိုးအောက် အတူ နေရပြီမို့ သိမ်းအုပ်သည် မူလက
ရောက်နေနှင့်သော ကွာစိတို့ ဇော်ဝမ်းတို့နှင့်လည်း အတူတကွ ဆွမ်းပွဲ သိမ်းရင်း
ဆေးကြောရင်း အထိုက်အလျောက် ရင်းနှီးပေ ပြီ။

'မပွင့်လား၊ ကျောင်း အစ်မကြီး ဒေါ်သန်းနှစ်ရဲ့ မြေးဗျ၊
လေသာကျောင်းတိုက်ကြီးကို လှူတာ၊ ဒီ ချမ်းမြေ့သီတဂူ ကျောင်းထက်
ဆယ်ဆသာတယ် အစ်ကိုရ၊ မြို့သစ်မှာ သူပြီးပြီးရော တဲ့၊ ဟို ရှေ့က အိမ်
မည်းမည်းကြီးမှာ နေတာ ဆရာ'

သိမ်းအုပ်သည် မပွင့်၏ အဘွား ဩဇာရှိပုံမှာ သာယာကုန်း၌ သူ့အဘွား
ဒေါ်ချွေမိ ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားခဲ့သလို ရှိမှာပဲဟု မှန်းဆ ကြည့်မိသည်။
မျက်စောင်းထိုးမှ ရေနံဝနေသော နှစ်ထပ်အိမ်မည်းကြီးကိုလည်း အတော်
ကျယ်ဝန်းတာပဲဟု သဘောကျစွာ ငေးကြည့်မိသည်။

'မပွင့်၊ ဟုတ်လား'

'ကျုပ်က မပွင့်ပဲ ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်ထက် အသက်ကြီးတာကိုး၊
ကွာစိတို့ကတော့ ပွင့်ဝေ လို့ခေါ်တယ်။'

'သူက အမြဲပန်းဝယ်သလား'

'ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကျုပ်ဒီကျောင်းရောက်ကတည်းကတော့ အမြဲဝယ်တာပဲ၊
အင်ဖက်နဲ့ထုပ်ပြီး ဟိုရှေ့ ခုံတန်း ခြေထောက်နောက်မှာ ထားပေးရတယ်'

ဇော်ဝမ်းကား ကျောင်း မနေပေ။ မိထွေး ပြောဆိုဆုံးမ၍
မရပါဘူးဆိုကာ ဖခင်က မကောင်း ကျောင်းပို့ထားခြင်းဖြစ်။

'မပွင့်မှာ အဖေ မရှိဘူး၊ သူ့ အမေက နောက်ယောက်ျားယူထားတယ်၊
သူလဲ အမေနဲ့ မနေရဘူးပေါ့၊ အဘွားက ခေါ်ထားတာပေါ့'

သိမ်းအုပ်သည် နောက်အိမ်ထောင် မပြုသော ဖခင်ကို သတိတရ
ကျေးဇူးတင်လိုက်မိ၏ ။

(၂)

ပွင့်သည် လျှာထိုးကြမ်းပြင်ကို ဂုဏ်နီအိတ်စုတ် ခေါက်ချိုးနှင့် ဖိတိုက်ရင်း တိုင်ကပ်နာရီ အောက်ရှိ ဗီရိမည်းကြီး ရှေ့သို့ ရောက်လာပြန်သည်။

ဗီရိကြီး၏ တံခါးရွက် တစ်ဖက်တွင် အပြည့်တပ်ထားသော မှန်သည် လူကြီးတစ်ရပ်စာပင် မက မြင့်မားသည်။

မှန်ရှေ့ရောက်တိုင်း ပွင့် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်မြဲ။

ပွင့်က ဂုဏ်နီအိတ်စုတ်ဖတ်ကို အသာချထားကာ ခါးကို မတ်လိုက်သည်။

မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသော သူမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျောင်းရန်ပုံငွေအတွက် ပြသော သုံးကားပေါင်း ရုပ်ရှင်ထဲက ခင်သန်းနုလို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ ပြုံးပြသည်။

ပွင့်က ခါးကလေး တစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြန်သည်။ စွာလန်လန် မျက်နှာပေးနှင့် မေး ကလေး ထိုးဆတ်ပြီး အမူအရာ လုပ်ပြန်၏ ။

ယင်းသို့လျှင် မှန်ရှေ့မှာ ပြုံးလိုက် မဲ့လိုက် ညီညာ ဖွေးလက်သော သွားကလေးတွေ မသိမသာ ပေါ်အောင် နှုတ်ခမ်းကလေး မပွင့်တပွင့်ဟပြီး မျက်တောင်များကို စင်းလိုက်နှင့်....!

မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် ဘုရားခန်းထဲမှာ ခင်လေးမူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်ရတော့မှ ပွင့် အမူအရာ လုပ်ခြင်းကို အရှိန်သတ်ကာ ရပ်တန့်လိုက်ရ၏ ။

ခင်လေးမူသည်လည်း ဘုရားခန်းမှာ ဖုန်သုတ်၊ ကြမ်းတိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက ပွင့် ထက် အသက်အနည်းငယ် ပိုကြီးကာ

အပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်နေပြီး အလုပ်အကိုင်လည်း ပိုပြီး စနစ်ကျ သေချာသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် အဘွား ဒေါ်သန်းနှစ်က အလုပ်စရာရှိလျှင် ပိုပြီးအရေးပါ သော
နေရာမှာ ခိုင်းလေ့ရှိသည်။

ခင်လေးမူသည် ပွင့်ကို ကဲ့ရဲ့ နှိမ့်ချသော မျက်လုံးများနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘုရားခန်း တံခါးပိတ်မှ
ဘုရားစင်ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေ ၏ ။

အမှန်တော့ ပွင့် ရှက်သွားသည်။ မှန်ရှေ့မှာ ပွင့်အမူအရာ လုပ်နေတာကို
ခင်လေးမူသည် လည်းကောင်း၊ သူမ၏ မိခင် မလှစိန်သည် လည်းကောင်း
မကြာခဏ တွေ့မြင်မြဲ။ အထူးသဖြင့် အဒေါ်မလှစိန် တွေ့လျှင် နှုတ်ခမ်းထူကြီးကို
မဲ့ရွဲထော်လန်ကာ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ သွားတတ် သည်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ စပါးလုံးကောက်ရင်း ဟင်းရွက်သင်ရင်း
ဆုံကြလျှင်တော့ ခင်လေးမူကို ဆုံးမသလိုနှင့် အလှမက်လွန်းလျှင်
ဘဝပျက်တတ်တယ်အေ၊ ကြက်တန်း ရောက်သွားမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ ဘာညာ
စောင်းချိတ်တတ်သည်။

အဘွား ဒေါ်သန်းနှစ်နှင့်လည်း ပက်ပင်းပါ တိုးတက်သေးသည်။ သို့သော်
မျက်စိ တစ်ဖက် အမြင်၊ တစ်လည်း ခွဲစိတ် ကုသထားရသော အဘွားသည် မှန်ရှေ့မှာ
ပွင့် ဘာလုပ်နေသည်ဆိုတာ ကို မှန်းဆ နိုင်ရုံမှသာ ရှိလေ၏ ။

အဒေါ်မလှစိန်တို့ကလည်း ပွင့် လုပ်တာကိုင်တာ အထာမကျဘူး
ထင်မှတ်စောကာမူ ဒေါ်သန်းနှစ်ကိုတော့ အတို့အထောင်လုပ်ပြီး မတိုင်ဝံ့။
ဒေါ်သန်းနှစ်၏ အစ်မအရင်းမှ မွေးဖွားထား သော တူမအရင်း
ခေါက်ခေါက်လည်းဖြစ်၊ ဒေါ်သန်းနှစ်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း များစွာ
အထောက်အကူ ပြုနိုင်သည့်တိုင် စားဝတ်နေရေး လုံခြုံရုံမှအပ လူယုံ နေရာမှာတော့
မထားပေ။

ဒေါသန်းနှစ်သည် မျက်စိမူန်ဝါးစေကာမူ နားကိုစွင့်ကာ ဦးနှောက်ကို လွှာ၍ သုံးတတ် သည်။ ခင်ပွန်းသည်ထားခဲ့သောအမွေအနှစ် ပစ္စည်းတွေကို တစ်ရွေးသားမှ မလျော့ပါးအောင် လည်း အိမ်ထဲမှ စီမံခန့်ခွဲတတ်ပေသည်။

ဒေါ်လှစိန်သည် ခြေသံ မမြည်အောင် ဖွနင်းကာ သူမ၏ သမီးထံ လျှောက်လာသည်။ ကြမ်း တိုက်နေသော ပွင့် မဖြူစူစေရန် ခန်းမကြီးအလယ်မှ မဖြတ်ဘဲ ဘေးမှ ကပ်ပြီးလျှောက်သည်။

'နင့် အဘွားအတွက် မုန့်ဟင်းခါး ပြင်ထားခဲ့တယ် ခင်လေးမူ၊ ဘုရားရှိခိုး အမျှအတန်းဝေပြီ ဆိုတာနဲ့ အလျင်အောက်ထပ်ဆင်းနှင့်ပြီး နွေးထားတဲ့ ဟင်းရည်ကို ခပ်ပေးလိုက်'

မလှစိန်သည် သနပ်ခါးဘဲကျား ရိုက်ထားသော ဈေးသွားဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပေပြီ။ မြို့သစ် တစ်ဈေးလုံးမှ ခေါင်းရွက် ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်တွေကို နေ့ပြန်တိုးချေးငှားကာ ညနေတိုင်း ဈေးသိမ်း ချိန်တွင် အတိုးအရင်း လိုက်ကောက်သိမ်းရမြဲဖြစ်သည်။

ဈေးကွဲချိန်တွင် အိမ်ပြန်လာပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ဖို့လည်း မလှစိန်၏ တာဝန်ပဲဖြစ်၏ ။

အိမ်ထောင်ပျက် တစ်ခုလပ်ဖြစ်လင့်ကစား ဒေါ်သန်းနှစ်၏ အရိပ်ကို ခိုလှုံရသော မလှစိန် ကား လူအများက လေးလေးခန့်ခန့် ဆက်ဆံခြင်း ခံရသူ ဖြစ်လေ၏ ။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ လှည်းကျင်း ကြမ်းတိုက်ပြီးသည်နှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီး ဖုန်သုတ် တံမြက်စည်း လှည်းရပြန်သည်။

ဒါပြီးလျှင်တော့ ပွင့် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ ထမင်းကြမ်း စားသောက်ရုံသာ။

ပွင့်သည် အေးစက်သော ထမင်းကြမ်းကို ငါးပိရည်ကျိုဆမ်းပြီး
စားရသည်မှာ လည်ပင်း နင်သည်။ အဒေါ်မလှစိန် ဆားအိုးနောက်မှာ ဂှက်ထားသော
ပုစွန်ခြောက်ပုလင်းကို နှိုက်ယူကာ လေး ငါး ဆယ်ကောင် ထမင်းပေါ် ဖြူး၏ ။
ပြီးတော့ အိမ်မှာ လှော်ထောင်းသော ငရုတ်သီးမှုန့်ကို ဘယ်သူမှ မရှိခိုက်
များများကြီး လောင်းချလိုက်သည်။

ပွင့် အားရပါးရ နယ်ဖတ်ဆဲမှာပဲ ခင်လေးမူသည် မီးဖိုချောင်ထဲသို့
အလွန်အရေးပါ အရာ ရောက်သူတစ်ယောက်ပမာ မျက်နှာထား တည်တည်နှင့်
ဝင်လာသည်။

မီးသွေးငွေ့ငွေ့နှင့် တည်ထားသော မုန့်ဟင်းရည်ကို ဟင်းချို
ပန်းကန်လုံးထဲ လောင်းငှဲ့ ထည့်နေသော ခင်လေးမူသည် ပွင့်၏ ငရုတ်သီး
ရဲရဲတွတ်နေသော ထမင်း ပန်းကန်ကို မျက်လုံး စွေကြည့်သည်။

ပွင့်က တမင်တကာ ပါးစပ်မှ ပျတ်ပျတ် မြည်အောင် အရာသာခံ
စားပြသည်။

ပွင့်အမြင်တွင် ခင်လေးမူတို့ သားအမိသည် အဘွားဆီ ကပ်ရပ် နေထိုင်
စားသောက်ရသူ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သားအမိကို ပွင့် အရေးမစိုက်လှပေ။ ပွင့်သည်သာ
ဒေါ်သန်းနှစ်၏ မြေးအရင်း သည်အိမ်ကို အမွေခံထိုင်သူ။

ပြီးတော့လည်း ခင်လေးမူက ခုနှစ်တန်းနှင့် ရည်းစားထားသည်ဟု
ပြစ်ချက်ကြီးနှင့် ကျောင်း နှုတ် ခံထားရသူဖြစ်သေး၏ ။

'ငရုတ်သီးမှုန့် ပုလင်းကို အဖုံးလုံအောင် ပိတ်ခဲ့ဦး၊ ညှော်ခံပြီး လှော်ထား
ထောင်းထားရ တာ အနံ့ပြယ်ကုန်မယ်'

'ဘယ်သူက လုံအောင် မပိတ်လို့လဲ၊ အဖုံးပဲတော်၊ လုံအောင်
ပိတ်မှာပေါ့ဟဲ့'

ခင်လေးမူသည် မျက်စောင်း တစ်ချက် ဆောင့်ပစ်လိုက်ပြီး၊ ဟင်းခါးရည် ပန်းကန်ကို ကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့ထွက်သွားသည်။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ပန်းကန်ကို ကပ္ပာကသီ ဆေးကာ မီးဖိုချောင်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

ရေချိုးခန်းထဲရှိ စဉ်အိုးတွေထဲသို့ ပွင့်ရေတွင်းမှ ရေဆွဲပြီး ဖြည့်ရဦးမည်။ ပြီးတော့ ရေတွင်း မှာ အဘွား၏ အဝတ်တွေနှင့် ပွင့်၏ အဝတ်တွေကို စုပေါင်း လျှော်ဖွပ်ရမည်။ ခင်လေးမူက သူတို့ သားအမိ အဝတ်သာ လျှော်ရတာ ညတိုင်ကျ၊ အားလုံး စုပေါင်းပြီး မီးပူတိုက်ရသည်။ ပွင့်ကတော့ သူမ၏ အဝတ်ကို မထည့်ပေး။ ခင်လေးမူ မီးကျွမ်းပစ်မှာစိုးသည်။ ခင်လေးမူ ပြီးစီးမှ မီးကြွင်းနှင့်ပွင့် ဆက်တိုက်ရမြဲဖြစ်သည်။ ည စာကျက်ပြီးချိန်နှင့် မီးပူ ဆက်တိုက်လျှင် အချိန် အလောတော်ပင်။

'ပွင့် အဘွားက စဉ်အိုးကို ကျင်းပစ်လိုက်ဦးတဲ့၊ ပိုးလောက်ခန်း တွယ်တယ်တဲ့'

ပွင့် ရေတွင်းမှ ရေငင်ကာ ဟိုဘက် သည်ဘက် နှစ်ပုံးဆွဲလာသည်။ ခင်လေးမူက ရေချိုးခန်းဝမှ ဆီးပြော၏ ။

ပွင့်က မျက်စောင်းချိတ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော။ အားလုံး ချိုးဖို့ ရေဖြည့်ရသည်ကို ပွင့် သိပ် ကျေနပ်တာ မဟုတ်။ သို့သော် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ခင်လေးမူ ဖြည့်ရရုံမက အဘွားဒ ရွက်လှ ပန်းအိုးတွေကိုလည်း ရေ လောင်းရသေးသည်မို့ ပွင့်ထက် ပိုပြီး သက်သာသည် မဆိုနိုင်ပေ။

ပွင့်သည် ရေဖြည့်ပြီးတော့မှ အပေါ်ထပ် တက်ကာ တစ်ဘက်ယူသည်။

'ဟဲ့ မိန်းမ ကြမ်းပြိုတော့မယ် ဖွနင်း'

အဘွားဖြစ်သူ အပေါ်ထပ် ပြန်ရောက်နေကြောင်း မသိလိုက်သော

ပွင့်သည် သတိလက် လွတ် ရုပ်တိုက်လျှောက်မိသည့် ခြေလှမ်းတွေကို ချက်ချင်း ပြုပြင်လိုက်ရလေ၏။

ဒေါသန်းနှစ်မှာ ညိုညိုပိန်ပိန်၊ ဆံပင်ဖြူ ကွမ်းသီးလုံးခန့်ကို ဆင်ဆွယ်ဘီးနှင့် ရစ်ပတ်ထား ၏။

သူမ၏ ပါးပါး ကားကား နားရွက်များသည် တစ်ဖက်သားကို အကင်းပါးစွာ လေ့လာ နားစိုက်နေတတ်လေ၏။

ပွင့်ရေချိုးပြီး ရေချိုးခန်းမျှ ပြန်အထွက်မှာ ခြေထောက်ကို ရေစင်အောင် အဝတ်စုတ်မှာ သေချာသုတ်ခဲ့ရသေးသည်။ လှေကားထစ်မှာ ခြေရာ ထင်တာတောင် အဘွားက ကြိုက်တာ မဟုတ်။ မူန့်သော မျက်စိတွေက ခြေရာ မမြင်ရသော်လည်း ပါးသော အရေပြားက ရေစိုစွတ်လျှင် ချက်ချင်း သိတတ်သည်။

ခင်လေးမူ အပေါ်ထပ် ပြန်တက်မလာသေးသဖြင့် အဘွားနှင့် မဆုံဘဲ လွတ်မြောက် လာနိုင်ပြီးသည့်နောက် ပွင့်သည် စိတ်အေးလက်အေး အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

အပေါ်ထပ်မှာ အဘွားက တစ်ခန်း၊ ခင်လေးမူတို့သားအမိက တစ်ခန်း အိပ်ကာ ပွင့်က တစ်ခန်း အိပ်ရသည်။ ညတိုင်းဆို လှေကားရင်းမှာ တစ်ကန့်၊ လှေကားထိပ်မှာ တစ်ကန့် တံခါး တွေ ကန့်လန့်ချ မင်းတုပ် ထိုးထားရသည်။ အဘိုးရှိစဉ်ကတော့ အောက်ထပ်မှာ အိမ်ဖော်တွေ ညအိပ်ကြရုံမက ခြံထဲမှာပင် ဒရဝမ် ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု အဒေါ်မလှစိန်က ပြောပြဖူးသည်။

ပွင့်သည် အိမ်နောက်ဖေး ဝရန်တာရှိ မှန်ခုံပုကလေးရှေ့တွင် သနပ်ခါး ထိုင်သွေးသည်။ အပြင်မှ မမြင်သာအောင် အဘွားက ၎င်းနေရာမှာ ယင်းလိပ် ချထားစေလေသည်။

သနပ်ခါးသွေးရင်း တစ်တောင်ခန့် မြင့်သော မှန်ထဲတွင် မြင်ရသည့် သူမ၏ အရိပ်ကို ပွင့်က မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်၏။

ပွင့်သည် တော်တော် အသက် ငယ်စဉ်က ကြီးလာလျှင်မယ် သီလရှင်
ဝတ်မည်ဟု ပြောတတ်သည် ဆို၏ အဲသည်နောက်တော့ အငြိမ့်ဇာတ်ပွဲတွေကို
မက်မောကာ အငြိမ့်မင်းသမီး လုပ်မည် စိတ်ကူးယဉ်သည်။ ယခုအခါမှာတော့ ပွင့်က
ရုပ်ရှင်မင်းသမီးသာ လုပ်ချင်သည်။

ခင်လေးမူ ကျောင်းမထွက်ရခင်က ပြောတတ်သလိုတော့
ကျောင်းဆရာမ လုပ်ဖို့ ပွင့် စိတ် မကူး၊ နေ့တိုင်း ကျောင်းစိမ်းထဘီဝတ်ကာ
ကျောင်းသို့သာ လာနေရသော ဘဝကို တွေးကြည့်ရုံနှင့် ပွင့် ပျင်းရိလှသည်။

သနပ်ခါး ပါးကွက်ကို သေချာစွာ ဘီးကျဲနှင့် ခြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမှ
သနပ်ခါးတေါက်ကို အသာပွတ်ပြီး ပျက်သည် နှုတ်ခမ်းနီ အင်မတန် ကြိုက်သော်လည်း
မဆိုးရဲ၊ အိမ်မှ မထွက်ခင် အဘွားတွေ့လျှင် လက်ဆစ်စာ ကျွေးနိုင်ကာ အဘွား
မမိပြန်လျှင် ကျောင်းရောက်လျှင် ဆရာ ဆရာမ တွေ ဖိအားပေးဦးမည်။

ပွင့်သည် မှန်ထဲသို့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစွာ ငေးကြည့်သည်။
အဆွေးပိုင်သော မင်းသမီးဆို လျှင် နာမည်ပိုပြီး ကြီးနိုင်သည်ဟု စိတ်ကူးနှင့်
ရူးလေသည်။

ပွင့်သည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ ကျောင်းအကျ.. အဖြူနှင့် ထဘီစိမ်းကို
ဝတ်ဆင်သည်။

ပြီးတော့ အလယ်ဆောင်ထဲ သွားကာ ဗီရိုမည်းကြီးမှမှန်များ
တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုပြန်သည်။

ခုချိန်ထိ အပျိုဖော်မဝင်သေးတာကို အားမလို အားမရဖြစ်မိသည်။
ခင်လေးမူဆိုလျှင် ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးမှာ အပျိုဖြစ်သည်။ ပွင့်ကတော့ သေးညက်တာမို့
အဲသည် အရွယ်တောင်မှ အပျို ဖော် ဝင်ပုံမလားဟု စိုးရိမ်မိသေးသည်။

'မှန်ကြည့်လို့ မပြီးနိုင်တော့ဘူးလား မရွှေစာ'

မှန်ရှေ့မှာ ထဘီဝတ်လို့ မပြီးနိုင်သော ပွင့်သည် အဘွား၏
အေးစက်မာကျောသော အသံကို ဘုရားခန်းမှ ကြားလိုက်ရလျှင် တစ်ချီတည်း
ကျောစိမ့်သွားသည်။

အိပ်ခန်းထဲ အမြန်ပြန်ဝင်ကာ စားပွဲပေါ်မှ လွယ်အိတ်ကို
ကောက်ယူသည်။ ဘယ်အချိန် ကတည်းက ဘုရားခန်းထဲရောက်နေပြန်ပါလိမ့်ဟု
ပွင့် မစဉ်းစားတတ်။ အဘွားသည် အင်မတန် ခြေသံလုံပေသည်။

ပွင့် အိမ်ထဲမှ အထွက်တွင် ဈေးမှ ပြန်လာသော
အဒေါ်မလှစိန်နှင့်ဆုံသည်။

ကြိမ်ခြင်းဝိုင်းကို တံတောင်နှင့် ချိတ်ဆွဲထားရင်း လက်တစ်ဖက်က
ခါးကြား ဘော်လီ အိတ်ကို နှိုက်လာသော မလှစိန်သည် ခေတ်ဟောင်းက အဏုမြူ
နိုင်လွန် လက်ပြန်နှင့် ပါတီ ထဘီ နွမ်းဖက်ဖက်ကို ဝတ်ထား၏

မလှစိန်လက်ထဲ ပါလာသော ရွှေကြိုးကြီးကို မြင်လျှင် ပွင့် မျက်လုံးတွေ
ဝိုင်းလက်သည်။

'ဟယ် အုန်းဆံကြိုးကြီးတွေ့'

'ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကလေ၊ ငါးရဲနဲ့ ပေါင်ချင်တယ်၊ ညည်းအဘွားက
လေးရာတောင် ပေးပျံ့ မလားပဲ'

မလှစိန်က ရွှေကြိုးကြီးကို လက်နှင့် ဆကာ ဆကာ အိမ်ထဲ
ဝင်သွားသည်။

ပွင့်သည် လည်ပင်းမှ ရွှေကြိုးကို ငုံ့စမ်းရင်း သေးမျှင်လွန်သည်ဟု
မနှစ်သက်တော့ဘဲ ဖြစ်လာ၏ ။

အမေ့ထံမှ စာမရတာ ကြာပြီမို့လည်း စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းလာသည်။

သို့သော် ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်သည်နှင့် ပွင့်သည် အမေ့ကို မေ့လျော့ကာ

ဘဝင်လေခတ်လျက် ဘောက်ဆက်ဆက်ကလေး လျှောက်သွားသည်။

'ကျောင်းသွားပြီလားဟေ့ ပွင့်'

ပွင့် မနက်တိုင်း လှမ်းခေါ်ပြီး ငါးကျပ်သား ဝယ်နေကျ ပဲပြည်ကြီးနှင့် လမ်းကြားထဲတွင် ဆုံ သည်။

ပွင့်သည် ချမ်းမြေ့သီတဂူ ကျောင်းဘက်သို့ လည်ဆန့်မျှော်ကြည့်ရင်းမှ ပဲပြည်တည်ကြီး ရှေ့တွင် မလွဲမရှောင်သာ ရပ်တန့်လိုက်ရလေသည်။

ပဲပြည်တည်ကြီးသည် ကွမ်းတံတွေးဖြင့် ရဲတောက်နေသော နှုတ်ခမ်းထူကြီးကို ဖြီးကာ ပြီး သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ပဲပြည်တောင်းရွက်ထားစပြီး လက်ထဲတွင် ချဉ်ပေါင် တစ်စည်း၊ ငါးပိရည်ကျို တစ်ထုပ် ကိုင်ထားသည်။

'ကောင်မရေ ငါ ဟင်းရွက်စည်း ကလေး တအောင့်ကိုင်ပေးစမ်းပါဦး၊ ထဘီ ကျွန်နေလို့ အေရဲ့'

ပွင့်က မျက်တောင် အတန်ငယ်စင်းကာ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ကြည့်သည်။ ဆယ်တန်းမှပွင့်ကြည့်၍ လှပသော အစ်မကြီး တစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်ကို အတု ခိုးထားခြင်းဖြစ်၏ ။

'ရောပါအေ တအောင့်ကလေး'

'အဲဒါ ငါးပိရည်ကျိုထုပ်ကြီး မဟုတ်လား အဒေါ်ရဲ့ ပွင့်ရဲ့ လက်တွေ နံကုန်လိမ့်မယ်'

'လက်နဲ့ မထိအောင် ငါးပိထုပ်ကို ချဉ်ပေါင်စည်းပေါ် တင်ပေးပါ့မယ် ဟဲ့'

ပွင့်သည် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် အဒေါ်ကြီး ကမ်းပေးသော အထုပ်များကို လက်ဖျားကလေးနှင့် မထိတထိသာ ကိုင်ပေးသည်။ ပဲပြည်တည်ကြီးက အရောတဝင် ခိုင်းလား ပြုလားလုပ်တာကို ပွင့် နည်းနည်းမှ မကြိုက်။

အဒေါ်ကြီးသည် စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ထဘီကို ကပျာကသီဝတ်သည်။

'ပေး....ပေး၊ ရပြီ ဟဲ့ သောက်ပလုတ်တုတ်'

အဒေါ်ကြီး လက်အလှမ်းမှာ ပွင့်က အလွတ် မြန်လွန်းသွားသည့်အတွက် ငါးပိထုပ်သည် ဘယ်ဘက်မှ လှမ်းမမီဘဲ လျှောထွက်ကျသွား၏။

'အဒေါ်ကြီး အမိအရ ဖမ်းယူဖို့ အားထုတ်နိုင်သော်လည်း ဟန်ချက် ပျက်ကာ လူ ယိမ်းထိုး ပြီး ခေါင်းပေါ်မှ ပဲပြုတ်တောင်းသည် မြေပေါ် ဖုတ်ခနဲ တစောင်းလဲကျသွားတော့၏။

'ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အဒေါ်'

နောက်ပါးမှ ကြီးကောင်ဝင်စ ခပ်ဩဩ ယောက်ျားလေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဒါဟာ သိမ်းအုပ်အသံဖြစ်ကြောင်း ပွင့်သိသည်။ ပွင့်ကို ခရေပန်း မရောင်းချင်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သိမ်းအုပ်သည် ယခု ပွင့်နှင့် အတန်းတူ တစ်ခန်းတည်း ရောက်နေသည်။

တစ်ဖန် ကျောင်းဖွင့်ပြီး ပထမအစမ်း မစစ်ခင်မှာပင် သိမ်းအုပ်သည် စာတော်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလာခဲ့သည်။ တောသားပါမို့ပွင့်က နှိမ်ချင်သော်လည်း သူ့ကို ဆရာ ဆရာမတွေက အရေးပေးလာသောအခါ ပွင့်မှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်ရလေ၏။

သူသည် တောင်းကို ပြန်ကောက်ကာ ပြန့်ကဲသွားသော ချိန်ခွင်တွေ ဗန်းတွေကို နေသားတကျထားပြီး အဒေါ်ကြီး၏ ခေါင်းပေါ် ပြန်တင်ပေး၏။

'ဟိုန်းမက ငါးပိ ပေမှာ စိုးလို့တဲ့တော်၊ မထိတထိ လုပ်နေတော့ ကသောင်းကနည်း ဖြစ် ကုန်တာပေါ့'

အဒေါ်ကြီးက သိမ်းအုပ်ကို နေရာထားကာ တိုင်တန်းနေသည်။

ပွင့်ကတော့ ဆက်ကော့လတ်ကော့ ကလေးပင်

ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေးငါး ဆယ်လှမ်း ရတော့မှ အိမ်တွက် သင်္ချာတွေ
မပြီးသေးတာကို သတိရကာ ခြေလှမ်းတန့်သွား၏ ။

‘နင့်ကြောင့် အဒေါ်ကြီးရဲ့ တောင်းနှုတ်ခမ်းအကွပ် ပြုထွက်သွားပြီဟာ၊
အားလဲ မနာဘူး’

ပွင့်သည် လက်ချောင်းကလေးများကို သိမ်းအုပ်၏ နှာခေါင်း အနီးသို့
မထိတထိ ရှေ့တိုး ပြသည်။

သနပ်ခါးနဲ့နှင့်အတူ ငါးပိနဲ့ ရောပါလာ၏ ။ သိမ်းအုပ်နှာခေါင်းရှုံ့ကာ
မျက်နှာ ဆတ်ခနဲ လွှဲ ဖယ်လိုက်သည်။

‘သိပြီလား ဟင်၊ ကျောင်းသွားနေတဲ့ သူ့ကို ငါးပိထုပ် ကိုင်ခိုင်းတာသာ
မသိတတ်တာ’

သိမ်းအုပ် ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့ဘာသာ ခြေလှမ်းကျဲနှင့်
ဆက်လျှောက်သည်။

ပွင့်အပြေးကလေး လိုက်သွားရင်း မျက်နှာကို သကာဆမ်းသလို
ချုံ့ပြီးလိုက်သည်။

‘နင့်သင်္ချာစာအုပ် ခဏငှားပါလား သိမ်းအုပ်’

ပွင့်၏ အသံသည်လည်း ပွင့်၏ စိတ်တိုင်းကျ ချုံအိပျော့ပျောင်းသည်။

သိမ်းအုပ်သည် သူ့ကို အရောတဝင်နေလိုက် မသိကျိုးကျွန် ပြုလိုက်နှင့်
လိုလျှင်လိုသလို မလိုလျှင် မလိုသလို ဆက်ဆံနေသော ပွင့်ကို မုန်းတီးလှသည်
မဟုတ်သော်လည်း ခပ်ချဉ်ချဉ် တော့ ရှိ၏ ။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ကူးမလို့လေ’

'ဘယ်နှစ်ပုဒ် ကူးမှာလဲ'

ပွင့်သည် သိမ်းအုပ်ထဲမှ သင်္ချာကူးရဖို့ အရေးကြီးနေသောကြောင့်
သူ့ခြေလှမ်းကို မီအောင် ဇွတ်လိုက်သည်။

'ပေးပါဟာ ၊ ငါကူးပြီးရင် နင့်စာအုပ်ပါ ထပ်ပေးမယ်လေ'

'ဘယ်နှစ်ပုဒ် ကူးမှာလဲလို့ မေးနေတယ်'

ပွင့် နှုတ်ခမ်းစုသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေရတာ တောင်
လေကြောမာသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်သည်။

သို့သော် စာကူးချက်လျှင်တော့ ပွင့် အလျှော့ ပေးရပေမည်။

'အတီးထဲမှာ သင်တာကို ဂရုစိုက် နားထောင်ပါလား၊ ကွာစေ့ ထိုင်စား၊
ကာတွန်း ခိုးဖတ် နေတာနဲ့ ပြီးတာပဲ'

သိမ်းအုပ်က သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ သင်္ချာစာအုပ်ကို တွန့်တွန့်တိုတို
ထုတ်ပေးသည်။

'ရိုရိုသေသေ ကိုင်ဟာ၊ အလျင်တစ်ခါ နှင် ဆီစွန်းပစ်တာ ငါ
အဖုံးလဲထားရတယ်'

ပွင့်က 'ဖြစ်တက်'ဟု မကြား တကြား ရေရွတ်ကာ စာအုပ်ကို ဆတ်ခနဲ
လှမ်းယူသည်။

'မှင်စာမ'

သိမ်းအုပ်သည် အသာစီးရတုန်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ပြောပစ်လိုက်သည်။

ပွင့်က အားပါးတရ လျှာ ထုတ်ပြလိုက်လေ၏ ။

သိမ်းအုပ်သည် ရှေ့မှ ယောက်ျားလေးအုပ် နောက်သို့ အမီ
လိုက်သွားတော့သည်။

ပွင့်ကလည်း ဘိုဘ ပြည့်သွားပြီမို့ အေးအေး ဆေးဆေး ဟိုငေး
သည်ငေးသာ လျှောက်ခဲ့ တော့သည်။

'ဘာမှ မဝယ်တေယူဘူးလား ပွင့်၊ စတီး လက်ကောက်ကလေးတွေ
သိပ်လှတာပဲအေ၊ ဝင် ကြည့်စမ်းပါဦး'

ဒေါ်မမြင့်က အလှ ပစ္စည်းဗီရိုထဲမှ ထုတ်ပြသော
လက်ကောက်ပျော့ကလေးများသည် ပွင့် ကို ဆိုင်ထဲသို့ ဆွဲဆောင်ခေါ်ယူသွားလေ၏
။

'သူများကို ဆယ့်ရှစ်ကျပ် ရောင်းတာ၊ ညည်း လိုချင် တစ်ကျပ်
လျှော့ပေးသွား'

ဒေါ်မမြင့်က ဗီရိုပေါ်တွင် လက်ကောက်ကလေးတွေ တစ်ခုချင်း
ဖြန့်ချပြပြီး ပွင့် ရွေးချယ်မှာ ကို စောင့်ဆိုင်းနေ၏ ။

ပွင့်သည် လွယ်အိတ်ထဲမှ ကွန်ပါဘူးကို ထုတ်ယူသည်။

ကွန်ပါဘူး အဖွင့်တွင် ဒေါ်မမြင့်က လှမ်းမျှော်ကဲကြည့်သည်။
ဘူးထောင့်တွင် ကျပ်တန် အသစ်ကလေး တစ်ရွက်သာ လေးထောင့်
ခေါက်ချိုးကလေး တွေ့ရသဖြင့် ဒေါ်မမြင့် မှန်းချက်မကိုက် ဖြစ်သွား၏

'ဒါ ညည်း စုဘူး ဖောက်တာလား'

ကွန်ပါဘူးထဲမှ ရွှေရောင်သစ်ခက်များ ခြံရဲသော ပန်းပွင့်ပြာ
ရင်ထိုးကလေးကို ထုတ်ယူကာ ကျောင်းအကျ...ရင်ဘက်မှာ ထိုးတပ်နေသော ပွင့်၏
လက်ညှိုးကို အပ်ချွန် ထိုးမိကာ သွေးစို့လာ သည်။

'ဒေါ်မမြင့်ကြီးကလဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဈေးရောင်းမှာ ရောင်းပေါ့၊ မဆိုင်တာ
လျှောက်ပြော နေတယ်'

ပွင့်က ချာကနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ကြက်သေ သေနေရစ်သော ဒေါ်မမြင့်ထံမှ တအောင့်အကြာ ပေါ်ထွက်လာသော မသဲမကွဲ ကြားရသော စကားလုံးတွေသည် ပွင့်ကို မေတ္တာပို့ ဆဲရေးခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပွင့်သိနေသော ကြောင့် နားလည်အောင် ကြိုးစားမနေတော့။

ကျောင်းဖွင့်ခါနီး က အမေ့ထံမှ ငွေငါးဆယ်နှင့် စာတစ်စောင်ရလိုက်ပြီးကတည်းက အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်နေတာကြောင့် ပွင့် တန့်န့် ဝမ်းနည်းနေသည်။

ခါတိုင်း အမေ ပို့ပေးသော မုန့်ဖိုးတွေကို ပွင့် ဘယ်အခါမှာမှ မုန့်ဝယ်မစား၊ ခရေပန်း ဝယ် သည်။ ကျန်တာကတော့ အလှအပပစ္စည်းဝယ်သည်။ ရောင်စုံ ကော်ကလစ် ဖဲပြား ကော်နားကပ် ပုလဲဖန်ပုတီး လက်ကောက်ရင်ထိုး မျက်နှာလိမ်းပေါင်ဒါ ကိုယ်လိမ်း ပေါင်ဒါ မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ၊ ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ် ပေါက်စကလေးတွေ လက်ကိုင်ပါဝ ကလေးတွေ။

အားလုံးကို အဝတ်သေတ္တာထဲမှာ သော့ခတ် သိမ်းထားရသည်။ ခင်လေးမူသည် ပွင့် အဲသလို ဝယ်ခြမ်းနိုင်တာကို နည်းနည်းမှ မရှုစိတ်။ သို့သော် ပွဲလမ်းကလေးများ ထွက်ခွင့်ရပြီ ဆိုလျှင် ပွင့်ဆီက ငှားရမ်းပါပြီး ပြန်မရမှာ စိုးသောကြောင့် ပွင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ပြီး တောင်းရမ်းရ၏ ။

အဘွားကလည်း ထိုမျှ အလှအပ မက်မောလျှင် ပျက်စီးမည်ဟု ကျောင်းသွားလျှင် သနပ်ခါးသာ လိမ်းခြယ်စေသည်။ ထို့ကြောင့် ပွင့်က ကလစ်ကလေး ရင်ထိုးကလေး သိုဝှက်ယူ လာပြီး ဒေါ်မမြင့်ဆိုင် ရောက်မှ တပ်ဆင်နေကျ။

သူ့ဆီမှ အမြဲ ဝယ်ခြမ်းနေကျမို့ ပွင့်ထံ မုန့်ဖိုးငွေရောက်တိုင်း ဒေါ်မမြင့် ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ပွင့်ကိုဆို အကြွေးလည်းပေးသည်။

ယခု သူမ ခန့်မှန်းလိုက်သလိုပင် ပွင့်မှာ စုဘူးဖောက်သုံးနေရသည့်

အခြေအနေပါ။

စုဘူးဖောက်ရတာ ကို ပွင့် ဝမ်းမနည်း၊ အမေ စာမရေးတာကိုသာ ဝမ်းနည်းသည်။ အမေသည် နောက်အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ပွင့်ကို အဘွားဆီ ပို့သည်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက် မွေးပြီးသည်အထိတော့ ပွင့်ထံ စာမှန်မှန်ရေးဖော်ရသည်။ ပြီးခဲ့သည့် နွေတုန်းကပင် ပွင့်ကို အလည်အပတ် ခေါ်သေးတာပဲ။ ဪ နောက်ဆုံးရသော စာမှာ သမီးအတွက် ညီမလေး မွေးပေး တယ် ဆိုတာပါသည်ပဲ။ သမီးရသွားပြီမို့ ပွင့်ကို ပိုလို့သာ ပစ်ပယ်ပြီပေါ့လေ။

ပွင့်၏ လက်မောင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ပွင့်သည် ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲကာ ဆွဲလိုက်သော လက်ကို ပုတ်ထုတ်ဖို့ ဒေါသတကြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဒေါသသည် ပျက်ပြယ်၏ ။

'ဆရာမ'

ကျောင်းစိမ်းထဘီနှင့် ဆရာမ ဒေါ်အေးမေသည် ပွင့်ကို ချစ်ခင်စွာ ပြုံးကြည့်နေ၏ ။

ခုမှ ပွင့် မျက်ရည် ရစ်ဝဲလာသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောသာ မပြောချင်ခဲ့ဘဲ ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေရသမျှ အမေ သူငယ်ချင်း ပွင့်၏ မနှစ်က စတုတ္ထတန်း အတန်းပိုင်ဆရာမထံ ဝမ်းနည်း ပမ်းနည်း ဖွင့်ဟ တိုင်တည်မိလေ၏ ။

'အမေက ပွင့်ဆီ စာမရေးဘူးဆရာမရယ်'

ဒေါ်အေးမေက ပွင့်၏ ပခုံးကို အသာသိုင်းဖတ်လိုက်သည်

'နေထိုင် မကောင်းလို့လားမှ မသိတာ၊ သမီးက ရေးပြီး မေးရဲ့လား'

'ပွင့်ရေးတာ ငါးစောင်ရှိပြီ'

ဒေါ်အေးမေက မြို့သစ် မူလတန်းကျောင်းမှာ အလုပ်လုပ်သည်။ သူငယ်တန်းကတည်းက ပွင့်၏ မိခင် မခင်ဝေနှင့် ကျောင်းနေဖက်များဖြစ်ကြ၏ ။

မခင်ဝေသည် ခုနှစ်တန်း နှစ်ခါကျရစ်ခဲ့ကာ လင်နောက်လိုက်ပြေးသည်။
ပွင့်၏ ဖခင် မဟုတ်သေး။ ထို ပထမ အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားလေး ဘက်မှ
ဇွတ်ခဲ့ပစ်သဖြင့် ပျက်စီးခဲ့ သည်။

ပွင့်၏ ဖခင် ကိုတင်မောင်နှင့် လိုက်ပြေးပြန်တော့လည်း ကိုတင်မောင်
ဖခင်က ခွဲပစ်ဖို့ ကြိုး စားသေးသည်။ ကိုတင်မောင်ကလည်း အပြတ်၊ သူ့မိခင်ပွင့်၏
အဘွား ဒေါ်သန်းနှစ်ကလည်း ကလေးရနေမှ ရှိတော့ဟု လက်လျှော့
ခိုင်းသောကြောင့် ပွင့် ကလေးဘဝ အစကောင်းခဲ့သည်။

ကိုတင်မောင် ဆုံးပါးသွားတာတောင်မှ ပွင့် ကံသည် လိမ့်လိမ့်လူးလူး
မဆိုးရွားခဲ့။ မခင်ဝေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သောအခါ ဒေါ်သန်းနှစ်က ပွင့်ကို
ခေါ်ထားခဲ့သည်။

မအေးမေက သူမကိုယ် သူမ အမွှမ်းတင်တာမဟုတ်။ သို့သော်လည်း
ပွင့်ကလေးကို ခေါ်ထားဖို့ လေသာကျောင်းဆရာတော်က ဒေါ်သန်းနှစ်ကို ဖျောင်းဖျ
တရားချပေးပါရန် ပန်ကြား လျှောက်ထားဖြစ်တာ၊ ဒေါ်သန်းနှစ် လက်ခံသောအခါ
မအေးမေ ကိုယ်တိုင် မရောက်စဖူး စွန့်စွန့် စားစား မခင်ဝေတို့ ဒေသသို့
သွားရောက်ပြီး ပွင့်ကလေးကို ခေါ်ခဲ့နိုင်တာတွေဟာ ပွင့်ကလေးရဲ့ ဘဝ
လုံခြုံရေးအတွက် မအေးမေရဲ့ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ချက်တွေပါ။

ပွင့်ကလည်း အပျိုဖော်မှ မဝင်သေးခင် အရွယ်မှ မပြောင်းသေးခင်
အင်မတန် ဆတ်ကော့ လတ်ကော့နိုင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း စည်းကမ်းကြီးသော
ဘွားအေထံ အရောက် ခေါ်လာတာက ပိုမှန်သည်ဟု မအေးမေ ယူဆ၏ ။

'မခင်ဝေ နောက်တစ်ယောက် ရပြန်ပြီဆို'

ပွင့်က လေးလေးတွဲတွဲ ခေါင်းညိတ်၏ ။

ဆရာမသည် ပွင့်ကို ပညာ ကြိုးစားရန် အနေအထိုင် ပိပြားသေဝပ်ရန်
ဆိုဆုံးမနေပြန်သည်။

ပွင့် စိတ်ညစ်လာသည်။

ရှေ့လမ်းချိုးသို့ အပြန် ရောက်ချင်စိတ် စောတော့သည်။

ထိုလမ်းချိုးသို့ ရောက်လျှင် ဆရာမသည် သူတို့ မူလတန်းကျောင်းသို့
ချိုးကွေ့သွားရတော့ မည်။

ဒါမှပဲ ပွင့် နားညည်းသက်သာရတော့မှာပါပဲ။

စိတ်ညစ်သော်လည်း ပွင့်သည် မျက်ရည်ခန်းကာ နှုတ်ခမ်းမှာ
အပြုံးဆမ်းထားလေပြီ။

လေးနှစ်ဆိုသော အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးလွယ်လှသည်။

သိမ်းအုပ်သည် စနေနေ့ မနက်မှာ သာယာကုန်း ပြန်ကာ တနင်္ဂနွေ
ညနေမှ မြို့သစ် ပြန် ရောက်လျက် ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်လျှင်တော့
ရွာပြန်နေနိုင်သည့် ဘဝမှာ နေသားတကျ ဖြစ်ခဲ့ လေပြီ။

ဆရာ ဦးကောင်းလှိုင် ပြောသလိုပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေသည်
ကျောင်း ရောက်လာ လိုက် ပြန်သွားလိုက်နှင့်အစဉ်သဖြင့် လူပြောင်းနေသည်။
အချိန်ကြာကြာ စွဲမြဲနေသူသည် သိမ်း အုပ် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်တော့၏ ။

သိမ်းအုပ်တို့ အစုရကျောင်းက နေ့လည် ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲမှ
ထမင်းစားဆင်းရသည်။ သိမ်း အုပ်အတွက် ထမင်းချန်ထားဖို့ ကျောင်းသား
တစ်ယောက်အား မှာကြားထားခဲ့ရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသား
မေ့လျော့သွားလျှင် သိမ်းအုပ်ဆိုင်မှာ ဝယ်စားရသည်။ ပိုက်ဆံ မရှိသော
အခါမှာတော့ သိမ်းအုပ် ထန်းလျက်ခဲတို့ ပဲကြီးလှော်တို့ ဝယ်စားပြီး
ဗိုက်မှောက်နေရလေ့ရှိသည်။

ကျောင်းဆင်း သံချောင်း ခေါက်တာနှင့် တစ်ပြိုက်နက် သိမ်းအုပ်သည်
ပြန်ဖို့ အသင့် ဖြစ် နေပေပြီ။ ဆရာမ ထွက်မသွားသေးသောကြောင့်သာ ရေး လက်စ

မှတ်စု စာအုပ်နှင့် ဘောလံပင် ကို မသိမ်းဆည်းရသေးခြင်းဖြစ်၏။

'ထောင့်သုံးရာပြည့် အရေးတော်ပုံလို့လဲ မေးမေး၊ မြန်မာနိုင်ငံ တွင် ၁၉၃၀ မှ ၁၉၄၀ အတွင်း အကြီးမားဆုံး လှုပ်ရှားခဲ့သော လူမှုတော်လှန်ရေး ဖြစ်ရပ်လို့ပဲ မေးမေး၊ ဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သဘောပေါက်ပြီနော်'

'ပေါက်ပါပြီ ဆရာမ'

'ဘာပေးသလဲသိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မေးခွန်း နားမလည်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ဖြေမလဲ၊ ဘာမေးရင် ဘာဖြေရမယ်ဆိုတာ သေချာလေ့လာပါ၊ မှတ်ထားပါ'

ဆရာမ အတန်းထဲမှ အထွက်တွင် အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကာ မင်္ဂလာပါ ဆရာမ ရွတ်လည်း ရွတ် ကိုယ့်ထိုင်ခံ နေရာမှလည်း အလှအယက် ထွက်ကြသည်။ ဆရာမ၏ ရှေ့သို့ ကျော်မသွားမိအောင် အထူး သတိပြုနေကြရ၏။

သိမ်းအုပ်သည် သူ့စာအုပ်နှင့် ဘောလံပင်ကို သိမ်းကာ လွယ်အိတ်လွယ်ပြီး ဘေးပေါက်မှ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သည်။

အမှတ်အထင် မပွင့်ဝေတစ်ယောက် ထိုင်ရာမထ လူန္ဒြေမပျက် ကျန်ရစ်ကြောင်း လှမ်းမြင် လိုက်သည်။

ခါတိုင်းဆို သူမသည်လည်း အများနည်းတူ ကသောကမျော နေ့ခင်း အိမ်ပြန်နေကျပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းကလေးတို့မှာ ရုတ်တရက် မထနိုင်သော အကြောင်းရပ်များ ရှိသည် ကိုတော့ လူပျိုပေါက် သိမ်းအုပ် နားလည်တတ်နေပြီ။ တစ်ခုရှိတာက ဘာညာ ဖုံးကွယ်ရမည့် ကိစ္စ များမှာ မိန်းကလေးအဖော်တော့ စောင့်ရစ်တတ်သည်။ ယခုမူ ပွင့်တစ်ယောက်တည်း။

သိမ်းအုပ်သည် ကျောင်းသားအများစုနှင့် ရောနှောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

လှေကားထစ် များကို နှစ်ထပ် သုံးထပ် ကျော်လွှားပြီးဆင်းသည်။

ကျောင်းဝင်းတံခါးနား ရောက်လုနီးတော့မှ အဋ္ဌမတန်း (ခ)မှ အတန်းပိုင် ဆရာမက သူ၏ ပထဝီဝင်မှတ်စုကို နေ့ခင်းခဏ လာပို့ပါဟု မှာထားကြောင်း သတိရလာသည်။

ထမင်းဆာလျက်ကပင် မလွဲမရှောင်သာ တစ်ပတ် ပြန်လှည့်လာရသည်။
ထို ပထဝီဝင် မှတ်စုစာအုပ်ကို သူစာရေး စားပွဲအံ့ဖုံးထဲမှာ မေ့ထားခဲ့လေသည်။

သူသည် နဂိုကလည်း ခြေသံဖွဖွ နင်းလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။

လှေကားမှ တက်လာပြီး လှေကားထိပ် ညာဘက်မှာ ကပ်လျက်ရှိသော သူတို့ အတန်း ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ပွင့်သည့် ရှေ့ဆုံးမှ တတိယတန်းတွင် ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက် နေရာမှ ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

သည်နှစ် အတွင်းမှာ ပွင့်သည် နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သည့်နှယ် သိသိသာသာ ဖွံ့ထွား လာပြီး စိုစိုပြည်ပြည် လှသွေးကြွယ်လာခဲ့သည်။

သေးသေး ကွေးကွေး လက်တောက်လောက်ကလေးကတည်းက အင်မတန် လှချင်သော ပွင့်သည် ယခုတော့လည်း သူ့အရွယ် သူ့အဆင်းနှင့် အလှကြီး လှပကာ မွမ်းမံ ပြင်ဆင်စရာ ဘာမှ မလိုတော့ပေ။

ပွင့်သည် ငယ်ငယ်ကလို ဆက်ကော့ လက်ကော့ လုပ်မနေတော့ဘဲ ဣန္ဒြေရလာတာကို သဘောကျလောက်သည်။

ခက်တာက ပွင့်သည် ပေးသမျှကို မငြင်းမဆန် လက်သင့်ခံသည်ဟု နာမည်ဆိုး ရလာပြန် ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း နေ့ခင်း မုန့်စားမပြန် ကျောင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ပြီး စာရွက် တစ်ရွက်ကို မမှိတ်မသုန် ထိုင်ဖတ်နေလေ၏ ။

သူ့အတန်းထဲသို့ ရှေ့ဆုံးတံခါးပေါက်မှ ဝင်ခဲ့သည်။

သူ့ရောက်လာကြောင်းသိသည်နှင့် ပွင့်သည်

အံ့အားသင့်မျက်လုံးဝိုင်းသွားကာ စာရွက်ကို စာရေးခုံနောက်သို့ ကွယ်ပုတ်လိုက်၏ ။

သိမ်းအုပ်သည် ပွင့်အား မလိုတမာ မျက်လုံးစွေကြည့်ကာ

ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းပြီး သူ့ စာရေးခုံဆီ လျှောက်သွားသည်။

ပွင့်သည် စောစောက စာကိုဖတ်ရင်း မျက်နှာမသာမယာ

ညှိုးနွမ်းနေခဲ့ပေသည်။ ယခု သိမ်းအုပ်၏ အောက်သိုးသိုး ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို

မြင်ကာမှ မျက်လုံးကလေးတွေ ချွမ်းပြက်ပြက် ပြောင်ချော်ချော်ဖြစ်လာ၏ ။

'နင် ဘာလာ ပြန်လုပ်တာလဲ'

ပွင့်က ပိုင်စိုး ပိုင်နင်းမေးသည်။

'ပထဝီဝင် မှတ်စု ကျန်ခဲ့လို့'

'ဪ...သိပါဘူးနော်'

သိမ်းအုပ် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးအကြည့်မှာ ပွင့်က ပြုံးစစနှင့်

မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

'ဘာ မသိတာလဲ'

'စာအုပ် ကျန်ခဲ့မှန်း မသိဘူးလို့ ပြောတာ၊ တကယ်ရော ကျန်ခဲ့လို့လား၊

ဘယ်မလဲပြလေ'

သိမ်းအုပ်၏ မျက်ခုံးထူးကြီးများ တစ်ဝိုက်မှာ နီမြန်းသည်။ သူ့မှတ်စုကို

စာရေးခုံထဲ အဆင်သင့်ထည့်ထားခဲ့ရိုး မှန်ပါလျက် ယခုမတွေ့။

'ဟိုကောင် စိုးအောင် ယူသွားပြီ ထင်တယ်'

'ထားပါတော့'

ပွင့်သည် သိမ်းအုပ်ကို မျက်လုံးဝင့်ကာ ပြုံးစေ ကြည့်ပြန်သည်။

သိမ်းအုပ်ကား အသက် ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်အရွယ် လူပျိုကလေးဖြစ်ကာ အပျိုကလေးတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားတာ ကြာလှရှိပြီ။

ပွင့်က အပျိုအုပ်စုကြားမှာ ရောက်က ထွေးကာ ပါဝင်ပတ်သက်လိုပါလျက် သူတို့က ခွဲခြား ခွဲခြား ဖယ်ထားခဲ့တတ်သည်။

ခုတော့ ပွင့်သည် ထို အပျိုစာရင်းထဲမှာ ခပ်တင်းတင်းပါဝင်နိုင်ပြီ။ သူတို့ မနာလိုလောက် အောင်ပင် သိမ်းအုပ် ကောက်ပေးသော ခရေပန်းကို ပွင့် ပန်ဆင်လာရတတ်တာကလား။ သနား ပြီး ကောက်ပေးတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ။

'ငါက ကျောင်း စာအုပ် လာယူတာ အမှန်ပဲ၊ နင်သာ အတန်းထဲ ခိုးပြီး မဟုတ်မဟတ် လုပ်နေ'

'စာဖတ်နေတာ ပြောတာလား'

သိမ်းအုပ် အတန်းထဲမှ ပြန်လှည့်ထွက်သည်။

ပွင့်က အမြန်ထကာ သိမ်းအုပ်ကို ရှေ့မှ လက်နှစ်ဖက် ဖြန့်ပြီး ကာဆီးထားသည်။

'ရည်းစားစာ ထင်လို့မဟုတ်လား၊ ဖတ်ပဲကြည့်ပါဦးတော့' လက်ထဲမှ စာကို ထိုးပေးသည်။ သိမ်းအုပ်က မယူ။

သိမ်းအုပ်၏ မျက်နှာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ စာရွက်ကို ဖြန့်ပြသည်။

သည်တစ်ခါတော့ သိမ်းအုပ် ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ပစ်လိုက်သည်။

သမီးကြီးပွင့်

အတော်ကလေး သီရိသော လက်ရေးကို ကြည့်ပြီး ပွင့်အမေဆီကမှန်း သိလိုက်သည်။

ပွင့်ကို အထင်လွဲမှားမိသည့်အတွက် အားနာလှစွာ ပွင့်၏ မျက်နှာကို အိုးတိုးအမ်းတမ်း ကြည့်မိသည်။

'တွေ့ပြီလားဟင်၊ ပွင့်ရဲ့အမေရေးတဲ့စာ၊ ပွင့်မှာတဲ့ ပိုက်ဆံ မပို့နိုင်ဘူးတဲ့၊ ပို့စရာ မရှိဘူး တဲ့၊ သိပြီလား'

ပွင့်သည် ရုတ်တရက် အက်ကွဲ တုန်ယင်လာသော အသံကလေးနှင့် ပြောချပစ်လိုက် သည်။

သိမ်းအုပ်သည် ပွင့်ကို ကြင်နာ သနားလှစွာ သနားလှစွာ ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်ပြီး ပွင့် ဆန့်ကာထားသော လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဘေးချပေးလိုက်သည်။

'လာ ထမင်းပြန်စားတော့'

ပွင့်သည် မျက်ရည် ရစ်ဝဲလာကာ ခေါင်းခါ ယမ်းသည်။

'ထမင်း ဆာနေမှာပေါ့'

'မဆာပါဘူး၊ ပွင့်စိတ်ညစ်တယ်'

'ဘာလို့ စိတ်ညစ်လဲ ပွင့်ရာ၊ ပွင့်မှာ အဘွားရှိသားပဲ'

'အဘွားကလဲ ပွင့်ကို ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး'

'မြေးပဲ ပွင့်ရာ ချစ်တာပေါ့'

'မချစ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ပွင့်ဟာ တစ်ကောင် ကြွက်ပဲ၊ ပွင့်ဟာ အမြဲ တစ်ယောက်တည်း ပဲ'

'ပွင့်ရာ ငါတို့ ရှိပါတယ်ဟာ'

သိမ်းအုပ်က ဘာကြောင့် ဗဟုဝစ် ကိန်းကို သုံးနှုန်းမိသည်မသိ။ သူ တစ်ယောက်တည်းကို ရည်ညွှန်းရမှာ ရှက်တာပဲ ဖြစ်မည်။

ဖခင်လည်း မရှိ၊ မိခင်နှင့်လည်း ခွဲနေရပါလျက် ထောင့်မကျိုးသော
ပွင့်ကို အပြစ်မယူရက် ဘဲ သိမ်းအုပ် ကရုဏာသက်ကာ ငယ်စဉ်ကပင် ခရေ
ပန်းတော်ဆက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပထွေးကို မုန်းကာ ပထွေးနှင့်ရသော မောင်ညီမတွေကိုလည်း
မုန်းတီးသော ပွင့်၏ စိတ္တဇ ကို ဖြေသိမ့်ချင်မိရင်း သူသည် ပွင့်၏ အဖော်လည်း
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

'လာလေ ပွင့်၊ နေ့ခင်းမပြန်ရင် နင့်အဘွား ဆူနေမှာပေါ့'

ပွင့်၏ ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာသည် ရှမ်း ပြက်ပြက်နှင့်
မျက်လုံးကလေးတွေ ဖိတ်ဖိတ် လက်လာ၏ ။

'စိတ် ပူတယ်လား'

သိမ်းအုပ် မျက်နှာ သုန်မှုန်သည်

'သေလိုက်ပါလား'

သိမ်းအုပ် ပြန်လှည့်သွားပြီဆိုတော့မှ ပွင့်သည် ကပျာကသီ
လွယ်အိတ်ကလေး ပြေးဆွဲကာ အမီခြေကုန်သုတ် လိုက်လေသည်။

'ဣန္ဒြေရရ လျှောက်စမ်း ပွင့်၊ နင့်ဟာက လူမြင်မကောင်းဘူး'

ပွင့်က သားရေပင်နှင့် စုစည်းထားသော်လည်း မမီတမီဖြစ်ပြီး
ကျန်နေရစ်သေးသော မတို မရှည် ဆံနွယ် စတွေ၊ ဖွာဆန် ကြံသွားအောင်ပင်
ခေါင်းကလေးခါ လည်တိုင်ကလေး နွဲ့ပြီး အားပါးတရ ရယ်မောလေ၏ ။

(၃)

သိမ်းအုပ်သည် နွားစာ စဉ်းနေရင်းမှ ဖခင်ဖြစ်သူအား

စိတ်မသက်မသာနှင့် ကြည့်ကာ နဖူးမှ ချွေးများကို ပုဆိုးစုတ်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

အဖေ ငှားထားသော နွားကျောင်းသားကလေး သွင်းလာသော

နွားတွေသည် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျကာ ပိန်ချည့်လှသည်။ အဘွား ထားခဲ့စဉ်က

နွားအုပ်ကြီးသည် သုံးဆယ်ကျော် သေးသည်။ ယခု ငါးကောင်သာ ရှိတော့၏ ။

သူတို့ လယ်ကွက်တွေမှာ မြေပဲ နုတ်သိမ်းပြီး နေပြီး။ မြေပဲသည်

မဖြစ်ထွန်းလှ။ စပါး ပေါ်ချိန်တုန်းက အထွက်မကောင်းခဲ့တာဟာ သည်နှစ်

မိုးဖျက်ပြန်တာပဲဟု ပြေနိုင်သော်လည်း မြေပဲ မသန်တာကတော့ အဖေ

ဂရုမစိုက်တာပဲလို့သာ သိမ်းအုပ်သိသည်။ သူတကာ စိုက်ခင်း တွေက စိမ်းစိုနေတာ။

အဖေ စိုက်ခင်းကတော့ ကျိုးကျဲသိမ်လို့နိုင်ပေစွ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်အချိန် အိမ်ပြန်ရောက်လာဖော်ရတာ ကိုပဲ အဖေ့ကို

ကျေးဇူးတင်ရ သေးသည်။

သူနွားတွေ အစာရေစာ မဝတာလည်း မပြောနှင့်

အဖေကိုယ်တိုင်သည်လည်း ထန်းရည် နှင့် ချက်အရက်အိုးကြားမှာသာ

ကျွမ်းစိုက်ကာ ထမင်းပင် နပ်မှန် စားတော့တာမဟုတ်ရကား သူ့ မှာလည်း

ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ပေါက်နေခဲ့ပြီ။ မျက်နှာ တစ်ခုသာ ပွယောင်းယောင်

ဖောသွပ်သွပ်ဖြစ်နေ ၏ ။

ခြေလှမ်း မမှန်သော ဖခင်ကို ကြည့်ကာ သိမ်းအုပ် သက်ပြင်

ချမိပြန်သည်။

အဋ္ဌမတန်း အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ပြီပြီ။ သူညနေက မြို့သစ်သွားပြီး ကြည့်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကို ဝင် ဝတ်ဖြည့်ပြီး ရွာမှ ပါသွားသော ကန္တမာပန်းတွေနှင့် သရက်သီးမှည့် တွေလည်း ကပ်ခဲ့သည်။

'အဲဟို ကွပ်ပျစ်မှာ လှဲနေပါလား အဖေ'

အဖေသည် အပြစ်ရှိသော ကလေးပမာ သိမ်းအုပ်ကို သွားကြီးဖီးပြသည်။

'လေရမလား မသိဘူးကွယ့်နော်၊ လွှတ်အိုက်တာပဲ'

အကျလည်းမပါ ဗလာကိုယ်ထီးနေလေသော အဖေကို ဖျားနာမှာလည်း မယူပန်နိုင်တော့။ သူ မရှိသည့် တစ်နှစ်လုံးတွေမှာ သည်ထက်ပင် ပိုပြီး ဖြစ်သလို နေနေကျဖြစ်နေမှပဲ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေတာ ပညာသင်နေရသော သူ ရှေ့ရေးသည် ရေရာပါရဲ့လား သူမသိ။ လောလောဆယ် သူ မြင်နေရသည်မှာ ဖခင် ကဇော်သမားကြီးသည် အထိမ်းအကွပ် မရှိဘဲ ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေရှာကာ သည်အတိုင်းသာ ဆက်သွားလျှင်ဖြင့် သက်ဆိုးမှ ရှည်နိုင်ပါတော့ မလား။

သူသည် အဋ္ဌမတန်းကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ ရှေ့ဆက် စာသင်ဖို့လည်း စိတ်ပါ လက်ပါ ရှိလှသည်။ သူ့မှာ ဘာဖြစ်ချင်သည် ဘာလုပ်မည် ရည်ရွယ်ချက် မရှိသေးတာ တစ်ခုပါပဲ။ ဒါကလည်း သူ့ဖခင်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေ တစ်နေ့တခြား ချို့ငဲ့ ယိမ်းယိုင် လာတာ ကြောင့် သူ့ဘာမှ ရည်မှန်းချက် မထားနိုင်တာက တစ်ချက် ပါဝင်နိုင်ပြီး နောက်တစ်ချက်ကတော့ သူ ပန်ဝန်းကျင်မှာ သူ အားကျလောက်သော စံပြလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် တလေမှ မရှိ သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

မှောင်ရီတရောမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူပုပုဝဝ တစ်ယောက်လုံးလုံး လုံးလုံးနှင့် လာနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ သူ့နောက်မှ ဖုန်တလိမ့်လိမ့် ထနေရစ်၏

ကြည့်ရင်း ဆရာကြီး ဦးကောင်းလှိုင်နှင့် တူလာသည်။

'အဖေ ဟိုမှာ'

သိမ်းအုပ် စကား တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွား၏။

ဦးထွန်းဆောင်မှာ တရှူးရှူး အိပ်မောကျနေပြီ။

သိမ်းအုပ်သည် နွားစာ အစဉ်းရပ်လိုက်ကာ ခါးကို ဆန့်လိုက်သည်။

ကျောကုန်း အပေါက်အပြဲ ဗရပွနှင့် စွပ်ကျယ်ကလေးတွင်

ချွေးသံတရွဲ့ရွဲ့နှင့် သူ၏ ကျည်ခိုင် ဖွံ့ဖြိုးသော ရင်အုပ်နှင့် လက်မောင်း

ကြွက်သားများသည် စိုပြောင်နေသည်။

သူ့ဆံပင်သည် ကုပ်မှာ ထောက်နေ၏။ သူ့ကား မြို့သားတစ်ယောက်

နွားစာ စဉ်းနေ သည့်နှယ် ပုံစံဒေသ တယ်ပြီး လိုက်လျောညီထွေ မရှိချင်တော့။

'ဆရာကြီး'

သူသည် လူလုံးကွဲသည်နှင့် သူ ဆရာကြီးမှန်း သေချာသွားကာ

မပြေးရုံတမည် ခပ်သွက်သွက် သွားကြိုသည်။

'ဟဲ့ကောင် သိမ်းအုပ်၊ ခွေးသား မင်း အတန်းမှာ ဒုတိယချိတ်တယ်ကွ၊

ဒီနေ့မှ မင်းကျောင်း အုပ်ဆီက အမှတ် သိရတယ်၊ ငါချောင်းကူးကူးပြီး သူ့ ဖမ်းတာ

သုံးခေါက်ရှိပြီကွ'

သိမ်းအုပ်က ဆရာကြီး၏ လွယ်အိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ သူ့အမှတ်ကို

ဝမ်းသာအားရ ပြော ပြချင် သောကြောင့် ဆရာကြီးတကူးတက သာယာကုန်းသို့

လာခဲ့ကြောင်း သိရသဖြင့် ကျေးဇူး တင်သည်နှင့်အမျှ အားနာ သနားမိသည်။

'ဟင် ငါ့ကောင်တော့ စောစောစီးစီး ဘဝပျက် နေပါရောလား၊

ဖြတ်ခိုင်းလို့ မရတာ နဲ့ လျှော့ ပါလျှော့ပါပဲ ပြောတာတောင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ

သိမ်းအုပ်'

ဦးကောင်းလှိုင်သည် ဆောင်းလာသော မြက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ
သူ့ကိုယ်သူ ယပ်ခတ်ရင်း သိမ်းအုပ်တို့ အိမ်ရှေ့အဖီတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ
ပါးစောင်တွင် ဆေးပြင်းလိပ် ခဲမြဲခဲ ထား လေသည်။

သိမ်းအုပ်က ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက် ငှဲ့ပေးသည်ကို အငမ်းမရ
မော့သောက်လိုက်၏ ။

'အိုက်လိုက်တဲ့နေ့ကွာ၊ မိုးရိပ်မိုးယောင်ကို မမြင်ရသေးဘူး' သူ့ဘာသာ
ညည်းတွား သည်။

ပြီးတော့.....

'အင်း မိုးကျ ပြန်လဲ ကျောင်းဖွင့်တော့မယ်၊ အိမ်က
ပြင်မမိုးရသေးဘူးကွ၊ မိန်းမကလဲ တဆူဆူ'

သူ့ဆန္ဒကို သူ့ဘာသာ ပယ်ဖျက်သည်။

'ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်လေ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်အားပါတယ်၊ မြေပဲလဲ
ပြီးနေပြီ၊ အိမ်လဲ မိုးပြီးနေပြီ'

ဆရာကြီးသည် သိမ်းအုပ်ကို ကြောင်ပြီး ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းခါ၏ ။

'နေပါစေကွာ'

'ကျွန်တော် လိုက်မိုးပေးပါမယ်၊ နှစ်ရက် လောက်ဆို ပြီးသွားမှာပဲ၊
ရပါတယ် ဆရာကြီး'

'နေပါစေ၊ ငါ မမိုးသေးပါဘူး'

ဆရာကြီး၏ အိမ်မှာ မြို့သစ်မှ ဘတ်စ်ကား စီးရသေးသည်။
တစ်ဖက်ကမ်း ကူးရသေးသည်။ သူအိမ်သူသည် ထိုရွာမှာပင် အိမ်ထောင်ဦး
ကတည်းက အိမ်ဆိုင်တည်ထားကာ မိသားစု စီးပွားရေးကို ကျားကန်လာခဲ့ရရာ
ထိုနေရာကို စွန့်ခွာပြီး ဆရာကြီး အလုပ်ရှိရာသို့ လိုက်နေဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစား

သားသမီးငါးယောက်ကို ကျွေးမွေးကြည့်ရှုရန် တာဝန်ကို ယုံဝံ့ ပုံဝံ့သည့် သတ္တိသည် ဆရာကြီးကတော်မှာ ရှိဟန်မတူ။

ဆရာကြီးသည် ရွာထဲဘက် မျှော်ငေးရင်း သိမ်းအုပ်က ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို မီးညှိပေးလျှင် ကျေနပ်စွာ ခေါင်းငြိမ့်၏ ။

သိမ်းအုပ်သည် ဆရာကြီးများ အိမ်မိုးဖို့ ငွေကြေး ပြေလည်သေးပုံမရသောကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သူ့မှာလည်း ဖေးကူနိုင်သော အင်အားမရှိ။ ကျောင်းဖွင့်လျှင် စာအုပ်ဖိုး ပြည့်မီအောင်ပင် အတော်ကြိုးစားရဦးမည့် အခြေအနေ။

ဆယ့်ခုနစ်နှစ် အရွယ်ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော သိမ်းအုပ်သည် သူ့ဆရာကြီးကို ပိုပြီး နားလည်တတ်လာသည်။

မူလက သာယာကုန်းရွာသည် သိမ်းအုပ်တို့ လူဖြစ်လာချိန်မှာကဲ့သို့ သည်ဘက်ကမ်း ကုန်းမြင့်မှာ မဟုတ်ပေ။ ချောင်းကိုဖြတ်ကူးသွားရသေးသည်။ မြေနိမ့်ပိုင်းကျသဖြင့် မိုးတွင်း ရေကြီး လျှင် လက်တွေ့ ပျက်ရုံမက ရွာပင်လျှင် တာကျိုးပြီး ရေလွှမ်းမိုးမှာ ကျိုးလန့်စာစား နေရလေ့ရှိ သည်။

သာယာကုန်းရွာသို့ စာသင်လာသော ဆရာလေး ဦးကောင်းလှိုင်သည် မိုးတွင်းဆို ချောင်းကို လှေနှင့် ကူးပြီး နွေအခါ ခါးတောင်းမြှောက်အောင် ကျိုက်လျှက် လွယ်အိတ်နှင့် ထီးခေါင်းပေါ် မြှောက်ကာ ဖြတ်ကူးခဲ့ရသည်။

လက်သက်ရလာပြီး ရပ်ရွာနှင့် အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်ရင်းနှီးလာကာ ရွာဦးကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်က လေးစားနေရာပေးလာသော အခါမှာတော့ ဆရာလေး ကိုကောင်းလှိုင်သည် ရွာကို အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ဆွယ်တရားဟောတော့သည်။

နေ့ချင်းညချင်း ဖြစ်မလာစေကာမူ နဲ့ပါများတော့ ယိမ်းယိုင်ကာ ပို၍ သွားရေးလာရေး လွယ်ကူပြီး စိုက်ပျိုးရေးလည်း ပိုပြီး ခြေခင်းလက်ခင်း သာသော

အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ တညီတညွတ်တည်း ရွာ ရွှေ့ပြောင်း ခဲ့ကြတော့သည်။

သူမတိုင်ခင်က သာယာကုန်း ကျေးရွာတွင် စာသင်ကျောင်း သီးခြားမရှိခဲ့။ ရွာဦးကျောင်း တွင် စာသင်ကျောင်း သီးခြားမရှိခဲ့။ ရွာဦးကျောင်းမှာ သင်ပုန်းကြီးကုန်လျှင် လယ်ထဲ ဆင်းကြရုံသာ ရှိသည်။

ဝါသနာအရင်းခံကာ ဆရာဖြစ်လာသော ဦးကောင်းလှိုင်၏ ဂုဏ်သတင်းကား သာယာကုန်း တွင် တသင်းသင်း မွေးပျံ့ပေသည်။ သူ တပည့်တွေသည် စာရေးစာချီ ဖြစ်သူဖြစ်၊ စစ်ထဲဝင်သူဝင်၊ မြို့တက်ကာ ကုန်သည်လုပ်ကိုင် ကြီးပွားသူတွေလည်း မရှားတော့။ သာယာကုန်းမှာ အခြေချမြဲ တပည့်တွေပင်လျှင် ရပ်ရွာ လူကြီးတွေ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ သည်တော့ ဦးကောင်းလှိုင်ကား သာယာ ကုန်းတွင် သားစဉ်မြေးဆက် သြဇာညောင်းတော့၏ ။

'ငါ့ တပည့်တွေထဲက ကျောင်းဆရာဖြစ်တဲ့သူ နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်မှ သာယာကုန်းကို ပြန်မလာဘူးကွ'

ဦးကောင်းလှိုင်သည် သူ့အိမ်မိုးဖို့ ကိစ္စကို မေ့သွားပြီ။

သူသည် သိမ်းအုပ်ကို မျှော်လင့်အားထားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မြဲ ကြည့်သည်။

'တစ်ယောက်က တခြားအလုပ် မရခင်စပ်ကြား ပေါင်းကွပ်တာ၊ နောက် တစ်ယောက် ကတော့ အလုပ်ထွက်ပြီး လယ်ထဲ ပြန်ဆင်းသကွာ'

သူက မကျေမချမ်း ခေါင်းခါယမ်းသည်။

'သင်းတို့ နောက်ပိုင်း တစ်ယောက်မှ ဖြစ်မြောက် မလာဘူးကွ၊ မင်းကျမှပဲ'

ဆရာကြီးက သူ့ကို ကျောင်းဆရာ လုပ်လိမ့်မယ်ဟု သေချာနေပြီဖြစ်၏ ။ သူ့မှာလည်း ငြင်း ဆန်စရာ အကြောင်း မရှိ၊ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိတာ တစ်ခုပါပဲ။

'ဆရာကြီးရဲ့ ကလေးတွေ အောင်ကြသလား'

ဆရာကြီး၏ မျက်လုံးတွေ မှေးမှန်သွားသည်။

'မအေ့ ဈေးဆိုင်အတွက် ကုန်ဝယ်ထွက်ရင်း အဲဒီ ဘဲ စိတ်က ထက်သန်နေတော့ ဒီနှစ်လဲ ကျပြန်တာပေါ့၊ ကျောင်းဆက်မနေတော့ဘူး လုပ်နေတယ်၊ ငါ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ နားပန်ကျင်းပစ် လိုက်တယ်ကွာ၊ အဲဒါ မအေ့နဲ့ ဆက် ရန်ဖြစ်ရပြီး ဒီထွက်လာခဲ့တာပဲ'

ဆရာကြီးသည် တရှူးရှူးအိပ်မောကျနေရာမှ တခေါခေါပင် ဟောက်လာသော တပည့်ဦး ကို ကြည့်ကာ မချိပြီး ပြုံးသည်။

'သွားမယ် ငါ့ကောင်၊ ငါ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အိပ်မယ်'

'ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ဆရာကြီး'

သိမ်းအုပ်က ဆရာကြီး၏ လွယ်အိတ်ကို လက် လှမ်းသည်။ ဆရာကြီးက မပေး။

'ငါ ညွန့်မောင်အိမ် ဝင်ဦးမယ်၊ ဆပ်ပြာ တစ်ပိုင်းနှစ်ပိုင်း တောင်းမလို့၊ နက်ဖြန် အိမ်အပြန် မျက်နှာလုပ်ရဦးမှာ'

မှောင်ရီတရောမှာ စိုက်စိုက် စိုက် လျှောက်သွားသော ဆရာကြီးကို လိုက်ငေးနေသည်။

အိပ်တန်း ဝင်လာသော ကြက်မတမ်းကလေးကို မြင်လျှင် သိမ်းအုပ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် လာသည်။

'ကျွန်တော် ထမင်းလာပို့မယ် ဆရာကြီး'

ဆရာကြီး နောက်မှ သူ လှမ်းဟစ် လိုက်လေသည်။

ကြက် မတမ်းကလေးသည် သူမ၏ ကံကြမ္မာကို သိရှာသည့်အား

ကတော်ကတော် အော်မြည် ညည်းတွား ရှာလေ၏။

'နင် ဟင်းအိုးထဲ ဒီနေ့ မရောက်လဲ တစ်နေ့နေ့ ရောက်မှာပါပဲဟာ'

သိမ်းအုပ်က ဖျတ်ခနဲဆို ကြက်မကလေးကို ကောက်ယူ

ဖမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

(၄)

မြေဖြူတစ်ပိုင်းသည် ပွင့်၏ ခြေဖမိုးပေါ်သို့ ကျပြီးမှ လွင့်စဉ်
သွားခဲ့လေ၏။

'သီအိုရမ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကိုမှ ညည်းခုထိ သက်သေ မပြတတ်သေးဘူးလား
မပွင့်ဝေ၊ ညည်း မှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ လျှပ်စီးလက်နေတာနဲ့ အချိန်ကုန်တယ်၊
ညည်းတော့ ကျမှာပါပဲ'

ဒေါ်နှင့် မောနှင့် ပြောလိုက်သော သင်္ချာပြ ဆရာမကြီး ဒေါ်ထားထား၏
အသံသည် တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းသွားသည်။

အတန်းရှေ့တွင် ရပ်နေသော ပွင့်သည် နံရံကပ်
ကျောက်သင်ပုန်းမည်းကြီးဘက်သို့ မျက်နှာပြုပြီး ရပ်နေရင်း တစ်ကိုယ်လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ပွင့်၏ လက်ထဲတွင် ကျန်နေသော မြေဖြူပိုင်းကလေးမှာ ဆက်ရေး၍
မဖြစ်အောင် တိုလွန်း လှသည်။

ကြမ်းပေါ် ကျသွားသော မြေဖြူစကို ဝေ့ကြည့်သော မျက်လုံးတွေမှာ
ပြာသီနေပြီး ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရ။

'သွားစမ်း၊ ငါ့ရှေ့မှာ ရပ်မနေနဲ့၊ နေရာ ပြန်'

ဒေါ်ထားထားသည် ပွင့် တွက်ထားသော ပုစ္ဆာကို
စိတ်တိုင်းမကျသောကြောင့် အတန်းရှေ့ ထက်ပြီး ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ
သီအိုရမ် ရေးခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

သီအိုရမ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကို ပွင့် ကျက်ထားသည်။

သို့သော် ဒေါ်ထားထား၏ ဟန်နှင့် မာန် ရှေ့မှောက်မှာ ကြောက်အား
လန့်အားနှင့် အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်ကာ တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းမှ ရှေ့
မဆက်တတ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်နေ၏ ။

'သီအိုရမ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်တို့ သုံးဆယ့်ခြောက်တို့ သုံးတယ့်ခုနှစ်၊
သုံးဆယ့်ရှစ်တို့ အရေးကြီး တယ်ဆိုတာ နင် နားမလည်ဘူးလား'

ဒေါ်ထားထားသည် သူမရှေ့တွင် ပွင့်ထားသော ပွင့်၏ ဗလာစာအုပ်ကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းထုတ်လိုက်ကာ လက်အရှိန်လွန်ပြီး စာအုပ်ကလေး ကြမ်းပေါ်
လွင့်စဉ် ကျသွား၏ ။

'တော်ပြီ ၊ နင်တို့ကို ငါ စာမသင်တော့ဘူး၊ အောက်ခြေမှ မခိုင်ဘဲ
ဘယ်လိုလုပ် အထက် ဆက်တက်မလဲ'

ဒေါ်ထားထားသည် ရှူးရှူးရဲရဲ ဒေါသတကြီး အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားသည်။

အတန်း နောက်ဆုံးတန်းမှ အောင်မင်းဒင်ဆိုသော နှစ်ကျ
ကျောင်းသားသည် ဆရာမ နောက်ကျော ခိုင်းသွားသည်နှင့် လက်ဝှေ့ယမ်းကာ
နှုတ်ဆက်သည်။ သူလက် ပြန်ချအပြီးမှာ ဒေါ်ထားထားက ရုတ်တရက်
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူဟန်မပျက် မှင်သေခိုက်ဝယ် သူ့ကို တွန်း ရိုက်
ပြီးရယ်နေသော သူနံဘေးမှ ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ကိုသာ ပက်ပင်းပါမိလေ၏ ။

အောင်မင်းဒင်ကား ရိုးစင်း အပြစ်ကင်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်မြဲ
ကြည့်နေသည်။

ကျောင်းသား နှစ်ယောက် မျက်နှာမထားတတ်တဲ့ ခေါင်းငုံ့လျှိုးသည်။
ဆရာမကြီးသည် စူးရှ သော အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းမျက်နှာလွှဲကာ

ဆက်လျှောက်သွားတော့သည်။

တစ်တန်းလုံး ငြိမ်ကုပ် ကျန်ရစ်၏ ။

ဆရာမကြီး မကြားလောက်တော့ဘူ စိတ်ချရတော့မှ စောစောက
ကျောင်းသား နှစ်ယောက် ခေါင်းထောင်ရဲတော့ကာ

'အဘွားကြီး ငါတို့ကို တေးသွားပြီကွာ၊ ဒီမသာ ယုတ်မာလို့ပေါ့'

အတန်းသားတွေ ခိုးခိုးခွက်ခွက် ကျိတ် ရယ်လေသည်။

ပွင့်သည် စားပွဲ၏ အခြား တစ်ဖက် ကြမ်းပေါ် လွင့်လကျ နေသော
စာအုပ်ဆီသို့ တုန်တုန် ချဉ်းချဉ်း လျှောက်သွားသည်။

ရှေ့ဆုံးတန်းရောက်နေသော သိမ်းအုပ်က လှမ်းကောက်ကာ ပွင့်
လက်ထဲ ထည့်ပေး သည်။

ပွင့်၏ မျက်ရည်ရစ်ဝဲသော မျက်လုံးများသည် ဘယ်သူက စာအုပ်
ကောက်ပေးလိုက်မှန်း ပင် သိမြင်ဟန် မရှိ။

သူမက စာအုပ်ကလေးကို ကိုင်ကာ အတန်းအလယ် စကြိုမှ
လျှောက်သွားကာ အတန်း လယ်လောက်ရှိ သူမ၏ ခုံးတန်းသို့ ပြန်သွားသည်။

ပွင့်သည့် ပြည့်အိုင်လာသော မျက်ရည်တွေ လျှံမကျခင် လက်ခုံနှင့်
သုတ်လိုက်သည်။

'မငိုနဲ့လေ ပွင့်ရာ၊ သူ့ပုစ္ဆာကို ငါတို့ မတွက်တတ်ပါဘူး၊ နင်က
စာအုပ်ထပ်တာ နောက်ကျ တော့ သူ အပေါ်ဆုံးစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်တာနဲ့
တိုးသွားလို့ပါ၊ နင် မှားတာကို သူသိသွားလို့ပါ ဟာ'

ပွင့်၏ နံဘေးမှ တိုးတိုးက ချောမော့သည်။

အတန်းသား အချို့ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်သည်။အချို့လည်း

မသိလိုက်တာသာ နေသည်။

သူတို့မှာ ဆရာမကြီး ကွယ်ရာမှာပင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် စကားမပြောဝံ့ကြဘဲ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ခပ်တိုးတိုးနှင့်သာ ကျောင်းဆင်း သံချောင်း ခေါက်မည့် အချိန်ကို နာရီ တကြည့်ကြည့် နားစွင့် စောင့်မျှော်နေကြတော့သည်။

သိမ်းအုပ်သည် စောစောက ဆရာမ တွက်ခိုင်းသော ဝဲဩမေတြီ ပုစ္ဆာကို တတိယမြောက် စာအုပ် ထပ်နိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပုစ္ဆာမှာ အခက်ကြီး မဟုတ်စေကာမူ ထိုးထွင်းဉာဏ်သုံးဖို့ လိုအပ် သည်။ သူက သင်္ချာကို ဝါသနာကြီးသူ တကုတ်ကတ်ကတ် တွက်ချက် လေ့ကျင့်သူမိုသာ ဤမှ တွက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သတ်မှတ်ထားသော အချိန်စေ့၍ အားလုံး စာအုပ်ထပ်ဖို့ ဆရာမကြီး အမိန့်ပေးသောအခါမှ တန်းသားအများစု မလွဲမရှောင်သာ စာအုပ်ထပ်ကြရသည်။

'မင်း တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် မပွင့်ဝေ'ဟု ဆရာမကြီးက လေသံမာမာနှင့် ခေါ်သည်။

သည်တော့မှ ပွင့်သည် တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ် စာအုပ် သွားထပ်လေသည်။

သိမ်းအုပ် စိတ်ပူသွားခဲ့လေသည်။ ငါးတန်း ကတည်းက သူ့ထံမှ သင်္ချာကူးချမြဲပွင့်သည် လှည့်ကွက်ပါသော ဤပုစ္ဆာမျိုးကို တွက်တတ်မှာ မဟုတ်ကြောင်း သူသိသည်။

သူ စိတ်ပူသည့်အတိုင်းပင် နောက်ဆုံးမှ ထပ်သောကြောင့် အပေါ်ဆုံး ရောက်နေသော ပွင့် ၏ စာအုပ်ကို ဆရာမကြီးလှန်လှော ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ပွင့်၏ စာအုပ်ကို စစ်မိသည်နှင့် ဒေါ်ထားထား ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသည်။

ဒေါ်ထားထားသည် သည်အထက်တန်းဒကျောင်းမှာ လုပ်သက်ကြာကာ

သင်္ချာ အပြ ကောင်းသဖြင့် သတင်းကြီးသည်။ တန်းခွဲသုံးခုမှ
ကျောင်းသားတစ်ရာငါးဆယ်ကျော်ကို လူစေ့ တက်စေ့ အာရုံစိုက် အချိန်ပေးပြီး
တွန်းဖိ သင်ကြားသည်။

အပျိုကြီးဖြစ်၍ အိမ်ထောင် ဗာဟီရ တာဝ်ကလည်း နည်းပြန့်၊
စီးပွားရေးအရလည်း ချောင် ချောင်လည်လည်မို့ ကျောင်းသားတွေထံမှာသာ
စူးစိုက်သည်။

သူမသည် ကျောင်းသား၏ ဉာဏ်ရည် အနိမ့်အမြင့်အလိုက် အနည်းဆုံး
အောင်မှတ် အများဆုံး အမှတ် တစ်ရာအထိ ရနိုင်ခြေ သတ်မှတ် ဖိအားပေးသည်။
ကျောင်းသားများနှင့် မိဘ များကလည်း ယုံကြည် အားကိုးသည်။

သူမ စိတ်တိုင်းမကျ၍ ဆူပူအော်ငေါက်သည်ကိုလည်း အားလုံးလိုလိုက
နားလည် ကျေနပ်ကြပေသည်။

သို့သော် အတန်းရှေ့ ထွက်ပြီး အဆူအကြိမ်း ခံရသော ပွင့်ကို သိမ်းအုပ်
သနားမိသည်။

နေရာ ပြန်ထိုင်ကာ မျက်ရည် သုတ်တာကိုလည်း
သူစောင့်ငဲ့ကြည့်မြင်ကာ ကြင်နာသနား မိသည်။ ပွင့်ကြိုးစားပါလျက် ဉာဏ်ကိုက
နည်းတာမှန်းလည်း သူသိပေသည်။

ကျောင်းလွှတ်သံချောင်းခေါက်ပြီ။

ကျောင်းသားအုပ်ကြီးသည် အသင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးတော့ လွယ်အိတ်
ကိုယ်စီဆွဲကာ ဆရာ စားပွဲပေါ်မှ တင်ထားသော သူတို့စာအုပ် ကိုယ်စီ ရွေးထုတ်ပြီး
ဒရောသောပါး ထွက်ကြသည်။

စာပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တွေ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲ ကျန်ရစ်သည်။ အောက်ကျတာ
ကျနှင့်။

ကုန်းကောက်ရင်း ရွေးထုတ်ရင်း ကျန်ရစ်သူ တွေလည်း မကျေမချမ်း
ပွစိပွစိ ရေရွတ်၏။

တိုးတိုးသည် ပွင့်အား လွယ်တ်အိတ် သိမ်းဖို့ သတိပေးရင်း
ရပ်စောင့်နေသည်။

ပွင့်သည် လေးလံ ဖင့်နွဲ့နေကာ စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ချင်း
ကောက်သိမ်းသည်။

သိမ်းအုပ်သည် အတန်းထဲမှ ထွက်ခွာမသွားဘဲ ပွင့်ထွက်အလာကို
စောင့်ဆိုင်းသည်။

တိုးတိုးက သူ စောင့်နေသည်ကို အလျင်ဆုံး သတိထားမိသွားလေသည်။

ပြန်တော့မယ် ဆိုသော ဟန်နှင့် တိုးတိုးက ခေါင်းငဲ့ပြကာ အလျင်
သွားနှင့်သည်။

တိုးတိုး သွားလိုက်သည်ကို ကြည့်ရင်းနှင့်မှ သိမ်းအုပ်ကိုပင်
လှမ်းမြင်သည်။

'ပြန်စို့'

'ပြန်ပါလား'

ပွင့်က ငိုသံပါနှင့် အော်ပြော၏။

'အကောင်းခေါ်တာ'

'ရတယ်၊ ခါတိုင်းလဲ ပွင့်ဘာသာ ပြန်နေကျ'

'ဖြစ်တက်မနေနဲ့ဟာ၊ လာ'

'မပြန်ဘူး'

သိမ်းအုပ် စိတ်မရှည်ဘဲ ခြေလှမ်းပြင်သည်။ တစ်ဖန် ကိုယ်ရှိန်သတ်၏။

'နေခဲ့မလို့လား'

ပွင့် မဖြေ။ သိမ်းပြီး လွယ်အိတ်ကလေးကို ကိုင်ကာ ချီတုံချတုံ
ဖြစ်နေသည်။

သိမ်းအုပ်သည် ခြေလှမ်းကျဲနှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ တံခါးအပြင်
ရောက်လာပြီးမှ ပွင့် ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ သနားပြန်ကာ
မပြတ်မသားနှင့် ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ကြည့်သည်။

သိမ်းအုပ်ပြန်ပြီအမှတ်နှင့် ပွင့်၏ မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းသေးငယ်သွားသည်။
သံကုန် ဟစ်အော် ငိုလိုက်တော့မလို ဖိုလိုက်နာကျင်လာ၏ ။

'ကျောင်းတံခါး ပိတ်သွားလိမ့်မယ် အရူးမရဲ့'

ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှ ပေါ်လာသော သူ့အသံကိုကြားကာ
ပွင့်လှည့်ကြည့်တော့ ပြုံး ယောင် ယောင် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

'သူသာ အရူး'

မကြား တကြား ကြားလည်း ကြားစေ။

သိမ်းအုပ် သည်းခံလိုက်သည်။ သည်ကောင်မလေးကို နှမဆိုးလေးကို
သဘောထားကာ သူ့ အရာရာတိုင်းလည်း ဗွေမယူမနေဖြစ်တော့။

'သီအိုရမ်တွေ ပြန်ကျက်ဦးပွင့်၊ ငါအတွက်တွေ ပြပေးမယ်'

'ဘယ်တော့'

မျက်ရည် ခြောက်ခန်းစပြုပြီဖြစ်သော ပွင့်သည် သိမ်းအုပ်နှင့်အတူ
ကျောင်းလှေကားမှ ဆင်းခဲ့သည်။

'နက်ဖြန် သန့်ဘက် တစ်ရက်ရက်ဟာ'

'ဘယ်မှာပြ'

'ကျောင်းမှာပေါ့ ဟ'

'မိုးမလင်းခင်လား'

သိမ်းအုပ်မျက်စောင်းခဲကာ ဘိုးအေဟု မပွင့်တပွင့် ရေရွက်လိုက်သည်။

အဲသလို စကား အနက်အဓိပ္ပာယ် ဘယ်ရောက်ဘယ်ပေါက်မှန်း

မစဉ်းမစား ပြောတတ် ပလေဟု သိမ်းအုပ်က ပွင့်ကို မျက်မှန်းကျိုး နား
ကလောပြန်သည်။

ပွင့်ကလည်း ခေါင်းငုံ့လိုက်ကာ မျက်လွှာပင့်ပြီး ခိုးကြည့်ရင်း သွား
ပေါ်အောင်ပင် ပြုံးသည်။

ငါးနှစ် နီးပါး တွေ့သိကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြရပြီးမှတော့ သိမ်းအုပ်နှင့် ပွင့်သည်
တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ခင်မင်နှစ်လိုစွာ အထင်ကြီး တန်ဖိုးထားခြင်းနှင့်
စိတ်တိုင်းမကျစွာ နှိမ့်ချချိုးဖဲ့ခြင်းတို့ သည် တသီးတခြား မရှိဘဲ ဆန့်ကျင်ပေါင်းစပ်
နေတော့သည်။

'တိုးတိုးကိုလဲ ခေါ်ထားပေါ့၊ သူက နင့်လောက် မဖျင်းပေမယ့်
ခပ်ညံ့ညံ့ပဲ'

တိုးတိုးကို ခေါ်ဖို့ ပွင့် ဝန်မလေး။ သို့သော် တိုးတိုးက ပွင့်လောက်
မဖျင်းဘူးဆိုသော သိမ်း အုပ်၏ စကားကို စိတ်မခုဘဲ မနေနိုင်။

'ဟုတ်ကဲ့....ဟုတ်ကဲ့၊ စေတနာ ပိုတော်မူပါ၊ သင်တော်မူပါ'၏

ပွင့်၏ အရှိအသေ လွန်နေသော စကားအသွားအလာသည် အထွေအပေါ့
ဘက်ကို စွန်းညှိနေ၏ ။

'ရူးကြောင်ကြောင် လုပ်မနေစမ်းနဲ့ ပွင့်ဝေ'

'ဘာလုပ်လို့လဲလို့

'နင့် အဲသလို မလေးမနက် ပေါ့ပျက်ပျက် နိုင်လွန်းလို့
လျှပ်စီးလက်တယ်လို့ အပြောခံရတာ "

ပွင့်ဝေ အနာပေါ် တုတ်ကျလာကာ ပြန်လည် အုံကြွနာကျင်သည်။

'သူ့ တိုးတိုးကို ပြောတာနဲ့ လျှပ်စီးလက်တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး'

'အဲဒါ မဆိုင်လဲ လက်တော့ လက်တာပဲ'

'ဘာ လက်လို့လဲ၊ ဘာလက်လို့လဲ'

ကျောင်း လှေကားရင်းမှ ပိတ်ကာပြီး ရပ်ကာ ပွင့်ဝေက သိမ်းအုပ်ကို
မော့ကြည့်ပြီး မခံချို မခံသာ မေးကလေးဆတ်ကာမေးသည်။

သိမ်းအုပ်သည် ပွင့်ကို နားရင်း ကျင်းပစ် ချင်စိတ်ပေါက်အောင်
ဒေါပွလာ၏ ။

သူက တစ်ချက် စောင့်ကြည့်ကာ အံခဲ၏ ။

တစ်ခွန်းတည်း ပြောပစ်သည်။

'စာတိုက်ပုံး'

ပြောပြီးသည်နှင့် ပွင့်ထံမှ ဒေါသတကြီး သွန်ချလာမည့်
ရန်စကားတွေကို အသက်အောင့် ပြီး စောင့်ဆိုင်းသည်။

သို့သော် သိမ်းအုပ် နားလည်ရ ခက်အောင်ပင် ပွင့်သည် သူ့ကို
နှုတ်ခမ်းကလေး စူစူ မူမူ လုပ်ပြပြီးမှ ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။

'သူ့မလဲ ဒါပဲ'

သိမ်းအုပ် ပြုံးရမလဲ မဲ့ရမလို အူတူတူ ဖြစ်သွားသည်။

ကျောင်းအောက်ထပ်မှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား တစ်စု ထွက်လာသည်။
ဆရာ တစ် ယောက်ယောက် သြဝါဒ ပေးနေသဖြင့် ကျောင်းဆင်း နောက်ကျနေသော

ကျောင်းသားများ ဖြစ်နိုင် သည်။

သူတို့နှင့်အတူ ရောနှောကာ ကျောင်း သံတံခါးမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏ ။

ကျောင်းစောင့်သည် စာသင်တံခါးတေါ် အတော်ပိတ်ဆို့ပြီးစီးနေလေပြီ။

ဆယ်တန်းနှစ်ကျ ကျောင်းသား သုံးလေးယောက်သည် ကျောင်းဆောင် အပြင်ဘက် ပေါ်တီကို အောက်တွက် ရစ်သီရစ်သီနှင့် ယခုတိုင် အိမ်မပြန်သေး။

အပြင်မှာ မိုးဖွဲကျနေသည်။ ကောင်းကင်သည် ပြိုမလိုမှိုင်းညှို့နေ၏ ။

'သည်မိုးကတော့ တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲကို ဖျက်ဦးတော့မှာပဲ'ဟု ပွင့်က စိတ်ပူပန်သည်။

'အဘွားက တစ်ည ပေးလည်မယ် ပြောထားတာ'ဟု ဆက်လက် ညည်းတွား၏ ။

ပွင့်တစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ လိမ်းခြယ်ကာ လမ်းသလားဦးတော့မှာကို သိမ်းအုပ် ကန့် ကွက် ချုပ်ချယ်ချင်လာ၏ ။

အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ဒီဂရီမျက်မှန်တဝင်းဝင်း မျက်နှာထား တင်းတင်းကြီးနှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ဒေါင်းတည် မောင်းတည် လျှောက်လာသည်။ ကျောင်းတက်ချိန် ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ယင်းသို့လျှင် ကျောင်းတစ်ပတ် လှည့်ပတ်စစ်ဆေးလေ့ ရှိသည်မှာ သူ၏ အကျင့်။

'ကျောင်းအုပ်ကြီး ရေညှိတက်နေပြီ'

နှစ်ကျ အောင်မင်းဒင်၏ ကျယ်လောင်သော အသံသည် ပွင့်တို့အား ကြက်သီးမွေးညင်း ထောင်သွားစေသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ဖျတ်ခနဲဆို ရပ်တန့်ကာ အသံထွက်လာသော ကျောင်းသားအုပ်စု ထဲ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး တရားခံရှာသည်။

အောင်မင်းဒင်ကတော့ ဇက်ပိုး အအုပ်ခံရတော့မလား ရုံးခန်းထဲပဲ
ပါသွားတော့ မလားနှင့် ကျန် ကျောင်းသားအားလုံး တောင်မျှ မခတ်ဝံ့။

စုတ်ချွန်းချွန်း အောင်မင်းဒင်ကား သူ့ထံ ကျောင်းအုပ်ကြီး အကြည့်
အရောက်တွင် သူက ကျောင်းဆောင်အောက်ခြေ အုတ်မြစ်ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြီး
ဖြစ်နေသည်။

တစ်မိုးတွင်းလုံး ရေဝပ်ထားခဲ့လေသမျှ ကျောင်းအုတ်မြစ် အုတ်နီ
နံရံအောက်ခြေ တစ်လျှောက် ရေညှိတက်ကာ စိမ်းညိုနေ၏ ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် မျက်နှာ တင်းမြဲတင်းကာ
ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မူ ဒေါသဖြစ်သည်ထက် ကျောင်းသား၏
ဇဝနဉာဏ်ကို သဘောကျသလိုရှိကာ လမ်းမှန်သို့ ပို့ပေး နိုင်လျှင် အောင်မြင်သေ
ဟာသမင်းသား သို့မဟုတ် လူရွှင်တော် သို့တည်းမဟုတ် ကားတွန်းဆရာ
ဖြစ်လာနိုင်မည်ဟု မျှော်မှန်းနေပြန်လေ၏ ။

ပွင့်တို့တစ်တွေ ကျိတ်ပြုံးရယ်ရင်း
ကျောင်းဝင်းတံခါးအပြင်ဘက်ရောက်လာသည်။

'စောစောက စာတိုက်ပုံးလို့ ပွင့်ကို ဘာလို့ ခေါ်တာလဲ ပြောပြဦး'

အခုလို စစ် ရပ်ဆိုင်းထားချိန်တွင် သည်အကြောင်းကို သိမ်းအုပ်
ပြန်မပြောချင်တော့။

'တော်ဟာ'

'ပြောပါဆိုမှ'

သိမ်းအုပ် စိတ်တိုစ ပြုသည်။ ပွင့် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲလည်ဦးမယ့်
အကြောင်းကိုလည်း သတိရကာ ဒေါသရေချိန် မြင့်တက်လာ၏ ။

'နင် မရှက်ဘူးလား'

'ဘာကို ရှက်ရမယ်'

'ပေးသမျှ စာ လက်ခံနေတာကိုပေါ့'

'ပွင့် လှလို့ စာပေးတာပဲ မရှက်ပေါင်'

'လှတိုင်း မပေးဘူး ပွင့်၊ နင်က လျှပ်စီး လက်လက်ပြနေတော့
လွယ်မင်ထင်ပြီး လက်တည့် စမ်းတာ'

သည် လျှပ်စီးလက်ကာ ပါလာတိုင်း ပွင့်ကလည်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်မြဲ
ဖြစ်၏ ။

'အမယ် လက်တည့်စမ်းတာကလဲ စာမျက်နှာ ရှစ်ဆယ်တို့
တစ်ရာနှစ်ဆယ်တို့တောင် အပြည့် ဖွဲ့နွဲ့ရေးတယ်၊ ကျောင်းစာသာ မဖတ်တာ ပွင့်ဆို
အဲသလောက် အချိန်ကုန်ခံ အပင်ပန်းခံပြီး ရေးတာ သိရဲ့လား'

သိမ်းအုပ် မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်ပေ။

'ရည်းစားစာ ရေးတာလား'

'ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ရည်းစားစာပါ'

သိမ်းအုပ် ရာဇ ဣန္ဒြေဆည်သည်။

'ဝတ္ထု စာအုပ်ထဲက ခိုးချတာ ဖြစ်မှာပေါ့'ဟု ပွင့်ကို ချိုးနှိမ်ရင်း
စာပေးသူကိုလည်း မလိုတမာ အပုပ်ချချင်သည်။

'ခိုးချတာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အဲဒါ ပွင့်ဖတ်ကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊
ဖတ်လို့ကောင်းတယ်၊ ဖတ်ပြီး တော့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရော ပိဿာချိန်နဲ့ ရောင်းစားဖို့
သိမ်းထားချင်သားပါပဲ၊ အဘွားတွေသွားရင် အရိုက်ခံထိမှာ ကြောက်လို့'

သည် အသက် အရွယ်အထိ သူ ရည်းစားစာ မရေးဖူးသေးသည်ကို
သိမ်းအုပ် တွေးမိဆဲ။

'နင် ဖတ်ချင်လား၊ ပွင့် ယူခဲ့ပြမယ်'

'အားအား ယားယား ဘာလုပ်ဖို့လဲ'

'ဪ အတုယူရတာ ပေါ့၊ နင်မှ မရေးတတ်ဘဲ'

မိုးသည် ရုတ်တရက် သည်းထန်လာသည်။

နှစ်ယောက်သား ဒေါ်မမြင့်၏ အလှကုန်ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး မိုးခိုကြရ၏ ။

'ဘီးကုပ်ကလေးတွေ ရောက်တယ် ပွင့်၊ ကြည့်ဦးမလား'

သိမ်းအုပ်သည် ဒေါ်မမြင့်၏ အလှပစ္စည်း ဗီရိုထဲသို့ စိတ်ရောလူပါ

ဝင်ရောက်သွားတော့ မတတ် တိုးကပ်လျက်ရှိသော ပွင့်အား တစ်စုံတစ်ရာ အားမလို
အားမရ ရင်ထဲမှ အခုအခံ ဖြစ်ရေ ပေသည်။
